

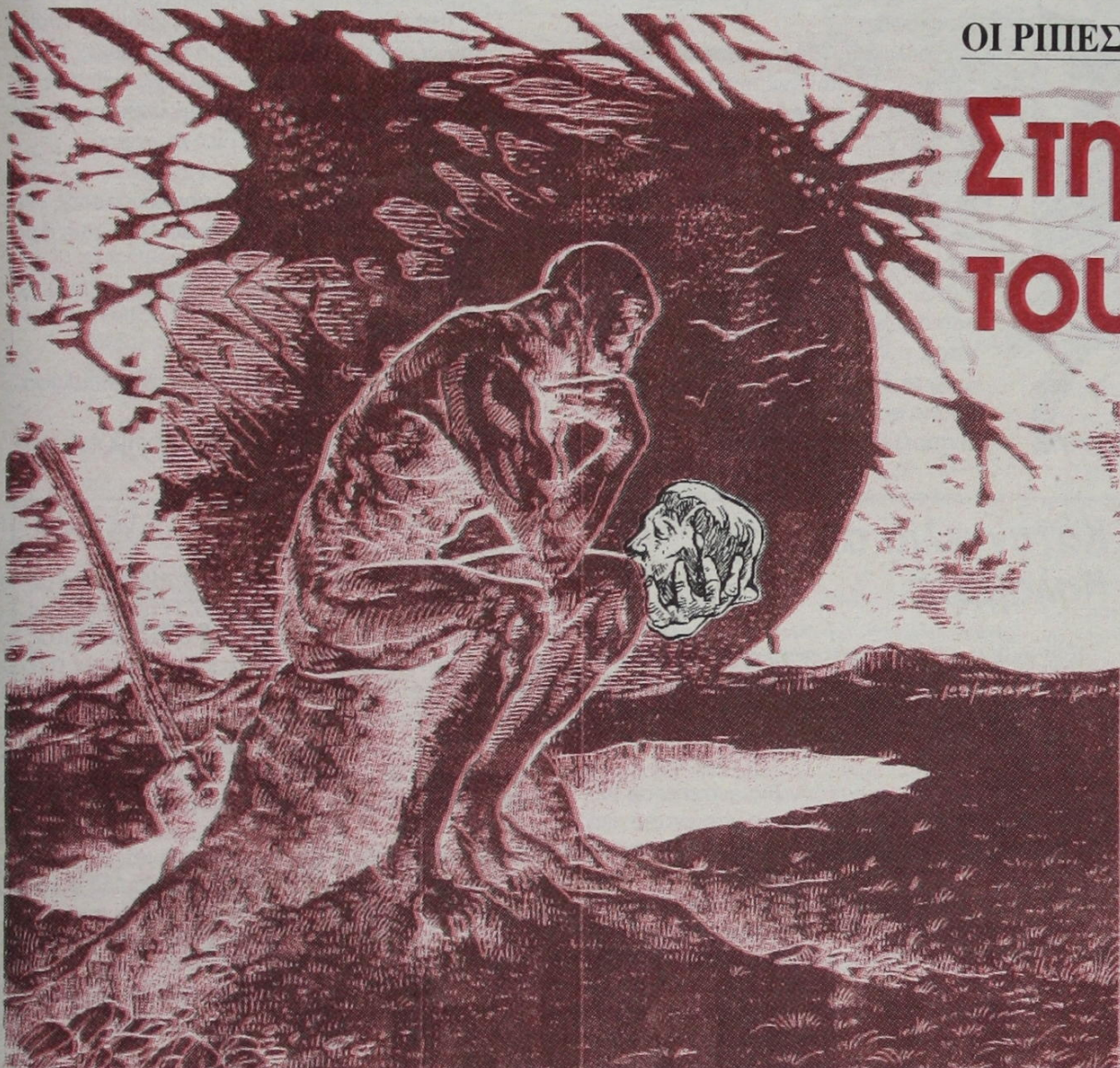
Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1996 ● ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ● ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 ● ΕΤΟΣ 2ο ● ΦΥΛΛΟ 50ο ● ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΟΙ ΡΙΠΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Στην παράνοια του φανατισμού

“Ο Θεός είναι μεγάλος”. Μ’ αυτήν την κραυγή, οι τέσσερις οπλοφόροι άρχισαν να πυροβολούν εναντίον του πλήθους των ελλήνων τουριστών. Μέσα σ’ ενάμισυ λεπτό ο χώρος γύρω από το ξενοδοχείο Ευγορα του Καΐρου γέμισε λαβωμένα κορμιά. Μέχρι τη στιγμή που γραφόταν το κείμενο, οι νεκροί ήταν 18 κι οι τραυματισμένοι 13. Η αποτρόπαιη επίθεση εναντίον αθώων ανθρώπων προκαλεί πόνο και οργή. Ταυτόχρονα όμως γεννάει και τεράστια ερωτηματικά. Ερωτηματικά που άπτονται της δολοφονικής επίθεσης, αλλά και γενικότερα του κινήματος του ισλαμικού φονταμενταλισμού που αναπτύσσεται στον αραβικό κόσμο.

Φθαρμένες ελίτ, τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, τη φτώχεια και την εξαθλίωση. Μια ρητορεία που προτάσσει την ιδιαιτερότητα της κουλτούρας του Ισλάμ ενάντια στον ιμπεριαλισμό των δυτικών προτύπων. Οι φονταμενταλιστές διακηρύττουν την αντίθεσή τους στο λαϊκό κράτος. Διεκδικούν την εγκαθίδρυση ισλαμικού θεοκρατικού καθεστώτος στα πρότυπα του Ιράν. Η αυταρχικότητα και η βαρβαρότητα του ισλαμικού οράματος διαφαίνεται τόσο από την κατάσταση που επικρατεί στο Ιράν (πλήρης κοινωνική ανελευθερία και κρατική καταπίεση), όσο κι απ’ τα μέσα που επιλέγουν για τον αγώνα τους. Στο όνομα των σκοπιμοτήτων τους (στη συγκεκριμένη περίπτωση το χτύπημα του τουρισμού για να καταρρεύσει οικονομικά το καθεστώς Μουμπάραγκ), δε διστάζουν να δολοφονήσουν αθώους ανθρώπους.

Όμως τα μέσα ενός αγώνα δεν μπορούν παρά να χαρακτηρίζουν και χαρακτηρίζονται από τον κοινωνικό τους χαρακτήρα, μακριά από τη θεολογία του “ο σκοπός αγιάζει τα μέσα”. Πολύ περισσότερο όταν αυτός ο “αγώνας” έχει αντιταχθεί σε κάθε πολιτικό κίνημα που αγωνίζεται ενάντια σ’ ένα βάρβαρο καθεστώς, για να εγκαθιδρύσει μια απλώς διαφορετική μορφή βαρβαρότητας. Ένας αγώνας που δεν αποβλέπει στην πραγματική απελευθέρωση της κοινωνίας είναι τουλάχιστον ανούσιος, όταν δεν είναι εγκληματικός.

Γ.Α.

ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Δηλώσεις δύο νέων ολικών

Στις 26/3 και στις 4/4 ο Βασίλης Λιάτας και ο Νίκος Κρονηράς δήλωσαν τους λόγους για τους οποίους αρνούνται τη милитарιστική βαρβαρότητα.

Σελ. 3

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Τα πυρηνικά απειλούν πάλι

Το ατύχημα του Τσέρνομπιλ και τα αντιπυρηνικά κινήματα περιορίσαν, ως ένα βαθμό, την εξάπλωση των πυρηνικών. Δέκα χρόνια μετά το θέμα επανέρχεται.

Σελ. 5

ΤΣΕΡΝΟΜΠΙΛ

Η ΙWW καταγγέλει...

Δέκα χρόνια μετά τα πυρηνικά συνεχίζουν να αποτελούν κερδοφόρα επιχείρηση για τις πολυεθνικές.

Σελ. 6

Αλληλεγγύη είναι ο συνεχής αγώνας

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 23 ΑΠΡΙΛΙΟΥ συνεχίζονται στα δικαστήρια της Ευελπίδων, οι δίκες της τρίτης και μεγαλύτερης ομάδας των συλληφθέντων του Πολυτεχνείου: Δεκάδες νέοι κυρίως σύντροφοι θα κληθούν να δικαστούν για τη συμμετοχή τους στα πρόσφατα γεγονότα, για την αλληλεγγύη που έδειξαν απέναντι σε άλλους συντρόφους. Το σκηνικό κάθε άλλο παρά θετικό διαγράφεται με φόντο ήδη τις καταδικές 11 συντρόφων με ποινές χωρίς ανασταλτικό χαρακτήρα. Οι κινήσεις αλληλεγγύης που πραγματοποιήθηκαν, αν και σε ύστερο χρόνο, υπήρξαν σημαντικές αλλά σίγουρα δεν κατόρθωσαν να αναδείξουν το πολιτικό βάρος των δικών του Πολυτεχνείου

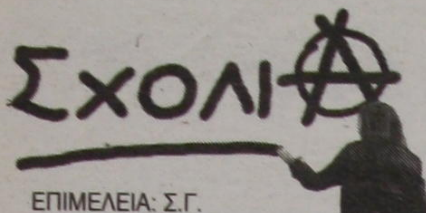
και της αλληλεγγύης. Το γεγονός των τελευταίων δηλώσεων του Κόκκινου, αν και δεν αφορούν τους συλληφθέντες, διαμορφώνουν σίγουρα ένα αρνητικό κλίμα.

Εκτός από τις δίκες σημαντικό είναι και το πώς κινούνται τελευταία οι δικαστικοί μηχανισμοί του κράτους απέναντι στους συλληφθέντες. Νέοι σύντροφοι καλούνται στα αστυνομικά τμήματα να συμπληρώσουν ερωτηματολόγια που έχουν σχέση με την προσωπικότητά τους, τους φίλους τους, τις συνήθειές τους, τον τρόπο ζωής τους. Πολλές φορές τα ερωτηματολόγια στέλνονται στα σπίτια συντρόφων, συνοδεία αστυνομικών οργάνων όπου λαμβάνει χώρα στην ουσία λεπτομερειακή α-

νάκριση ακόμη και για τις συνθήκες διαβίωσης των ερωτηθέντων. Στα κατά τόπους αστυνομικά τμήματα υπάρχουν κατάλογοι με τα ονόματα των συλληφθέντων, όπου καλούνται σε ανακρίσεις με πρόσχημα προσωπικές τους υποθέσεις, αλλά στην ουσία πρόκειται για προσπάθεια εμπλοκής τους σε υποθέσεις εμπρησμών αυτοκινήτων. Αποκορύφωμα όλης αυτής της διαδικασίας είναι η σύλληψη τριών νεαρών συντρόφων που κατηγορούνται για εμπρησμούς αυτοκινήτων, με ουσιαστικό ενοχοποιητικό στοιχείο τη σύλληψή τους στα πρόσφατα γεγονότα του Πολυτεχνείου.

Συνέχεια στη σελίδα 4

Συγκέντρωση Αλληλεγγύης στους διωκόμενους του Πολυτεχνείου '95
Δευτέρα 22/4, Προπύλαια 7:00μμ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Σ.Γ.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ΓΙΩΡΓΟ ΜΠΑΛΑΦΑ

Αντίσταση στην κρατική καταστολή

★ Ο Άρειος Πάγος σε νέα κατορθώματα. Το ποινικό τμήμα του δικαστηρίου, με πρόεδρο τον "κύριο" Κωστόπουλο, αναίρεσε την προηγούμενη βδομάδα την απόφαση του Μεικτού Εφετείου Λάρισας, με την οποία ο Καλαμπόκας καταδικάστηκε σε κάθειρξη 17 ετών και τριών μηνών για το φόνο του κη-θηγητή Τεμπονέρα. Αν το νέο δικαστήριο δεχτεί ότι ο Καλαμπόκας έκανε το φόνο "εν βρασμό ψυχής", τότε ο τραμπούκος της ΟΝΝΕΔ, θα κυκλοφορεί αναμεσα μας και αυτό θα αποτελέσει σίγουρα αιτία για οργή και "βρασμό ψυχής" για όλη την κοινωνία.

★ Την ψήφιση νέου τρομονόμου "για την διευκόλυνση των αστυνομικών και ανακριτικών αρχών στην προσπάθειά τους να πατάσουν την τρομοκρατία", ζητά ο βουλευτής της Ν.Δ., Πηλαρινός. Μάλιστα ο Πηλαρινός συντάσσεται με την γραμμή Κόκκινου και κατηγορεί την κυβέρνηση ότι με "πράξεις και παραλείψεις", τους προστατεύει. Το ποιός προστετεύει το κράτος κατά καιρούς και αναλόγως με τις περιστάσεις και τα ειδικότερα συμφέροντά του είναι γνωστό και έχει καταδειχτεί μέσα στην ιστορία. Αυτό που μας κάνει να αναρωτιόμαστε είναι γιατί τόσο επιμονή στους τρομονόμους από τη Ν.Δ.; Πέρα απ' τα συμφέροντα μερικών αρχιμπάτσων, μήπως νοιώθουν ότι θα απειληθεί το κράτος στο μέλλον; Και από ποιούς;

★ Οι κοινωνικές αντιστάσεις που θα αντιμετωπίσουν στο μέλλον τις επιλογές των κυρίαρχων, θα είναι ο στόχος αλλά και το πεδίο εκείνο όπου η δικαστική εξουσία θα αποδείξει ότι μπορεί να παίζει το ρόλο του θεματοφύλακα της "έννομης τάξης" και ότι μπορεί να εγγυηθεί την πραγματοποίηση των επιλογών αυτών στην κοινωνία. Μάλιστα οι δικαστές δεν είναι διατεθειμένοι να είναι πιόνια των πολιτικών. Γι' αυτό ο Κόκκινος έδωσε και τις κατευθύνσεις που πρέπει να ακολουθήσουν οι δικαστικές αρχές αλλά και κατηγορήσε την πολιτική εξουσία ότι κάνει τα στραβά μάτια στους τρομοκράτες.

★ Διέρευσε στον Τύπο ότι υπάρχει τεχνοκρατική εισήγηση στο υπουργείο οικονομικών για περικοπή των κοινωνικών δαπανών κατά 200 δις. Η αναδιανομή της διαδίκασίας και οι συνέπειες της κυριαρχίας του νεοφιλελευθερισμού αρχίζουν ήδη και κάνουν αισθητή την παρουσία τους στην ελληνική κοινωνία. Και ενώ στο ΠΑΣΟΚ αναζητούν εκείνο το "κοινωνικό πρόσωπο" που θα τους εξασφαλίσει την παραμονή στην εξουσία και θα ανακουφίζει τον κοινωνικό ιστό όταν οι πιέσεις από την φορολογία και την ανεργία θα είναι αφόρητες, κάποιιο άλλοι έχουν πιο απλές στη σύλληψή τους λύσεις. Τους τρομονόμους.

★ Με πρόσφατη απόφαση της τουρκικής βουλής καταργήθηκε το ποσό των 100 δολλαρίων που κάθε τούρκος πολίτης πλήρωνε στο κράτος για να μπορέσει να βγει από την Τουρκία. Αμέσως έσπευσαν οι προξενικές αρχές της Ελλάδας στην Κωνσταντινούπολη και τη Σμύρνη να εντείνουν τους ελέγχους και να καθυστερήσουν ακόμα περισσότερο την έκδοση βίζας που χρειάζεται να έχει κάθε τούρκος για να περάσει στην Ελλάδα. Μήπως η ελληνική κυβέρνηση δεν θέλει να δουν ποτέ οι έλληνες τούρκοι από κοντά; Δεν ζούμε σ' ένα παγκόσμιο πλανητικό χωριό;

Ο Γιώργος Μπαλάφας από το 1985 (μετά τη δολοφονία του Χρήστου Τσουτσουβή) ανακηρύσσεται από την αστυνομία ο υπαριθμόν 1 τρομοκράτης στη χώρα μας. Ο ίδιος από την πρώτη στιγμή δηλώνει ότι δεν οπλοφορεί, δεν ανήκει σε κόμμα ή οργάνωση κι ότι κρύβεται γιατί κινδυνεύει η ζωή του από την

Για τους 526 καταληψίες του Πολυτεχνείου έχει ανοιχτεί από συντρόφους λογαριασμός ενίσχυσης, όχι μόνο για τα έξοδα των δικών του έρχονται (και που θα διαρκέσουν μέχρι τον Μάιο), αλλά και για εγγυήσεις σε τυχόν καταδίκες. Ο αριθμός του λογαριασμού είναι στην Εθνική Τράπεζα, 068-747974-31.

Για την "επιείκεια" του κ. Κόκκινου...

Το κείμενο αυτό έχει σκοπό να σχολιάσει τις δηλώσεις Κόκκινου, κυβέρνησης, κομμάτων, ύστερα απ' την έκρηξη στο σπίτι του εισαγγελέα Α. Σταθόπουλου.

Εκείνο που έδωσε τροφή για σχόλια σε όλο το πολιτικό και μη κόσμο ήταν οι δηλώσεις του προέδρου του Άρειου Πάγου, κ. Β. Κόκκινου: "Χτύπημα σε όλη τη δικαστική εξουσία, δε μας πτοεί, μας ωθεί για υποθέσεις που έρχονται παρόλο ότι έχουμε δείξει επιείκεια".

Ερώτημα ανοικτό: Σε ποιές υποθέσεις αναφέρεται;

Ας βγει επιτέλους ονομαστικά να τις αναφέρει και να αναλάβει τις ευθύνες του δημόσια όπως, αν αναλαμβάνει ποτέ, τις ευθύνες των αποφάσεών τους (δικαστών και εισαγγελέων), στην επιείκεια που έχουν υποδείξει με βάση αποφάσεις και ποινές όπως αυτή της αθώωσης του Μελίστα, (δολοφόνου του 15χρονου Μιχάλη Καλτεζά), του απαλλακτικού βουλευμάτος (μείωση ποινής) του Καλαμπόκα (δολοφόνου του καθηγητή Νίκου Τεμπονέρα), της αθώωσης των φασιστών της ΜΑΒΗ, πολλών φασιστών που πιάστηκαν έξω από το Πολυτεχνείο, την απόφαση για να ΜΗΝ δημευτεί η βασιλική παρουσία και άλλων πολλών υποθέσεων όπου έδειξαν επιείκεια, που για

Καταγγελία από την Καλαμάτα

Ένα ακόμα κρούσμα ρατσιστικής βίας εναντίον προσφύγων παρουσιάστηκε στην Καλαμάτα. Συγκεκριμένα οι πολωνοί που μένουν και εργάζονται για χρόνια στην Καλαμάτα, έγιναν στόχος της Αστυνομίας.

Για μια ακόμη φορά ασκούν βία ενάντια σε μετανάστες με τη γνωστή σε όλους μας φασιστική τακτική μαζικού εκφοβισμού, και προχώρησαν σε αθρόες συλλήψεις τις τελευταίες μέρες.

Είναι γεγονός ότι οι συλλήψεις έγιναν μέσα σε σπίτια που μένουν πολωνοί, την προηγούμενη Κυριακή, 7/4/96, κατά την οποία γιόρταζαν το Πάσχα σαν Καθολικοί.

Οι σκατοκέφαλοι φύλακες της ρατσιστικής νομιμότητας εισέβαλαν στα σπίτια των ανυποψίαστων προσφύγων, τρομοκρατώντας γυναίκες και παιδιά και όποιον άλλον πρόφτασαν, εξευτελίζοντας και ξεγυμνώνοντας την ανθρωπινή αξιοπρέπεια των συνανθρώπων μας, ξερνώντας την κτηνωδία πάνω τους.

Ήταν μια επιχείρηση πρόκληση: Παραλήπτες εμείς.

μας δείχνει καθαρά τα ταξικά και κοινωνικά κριτήρια που λειτουργούν και αποφασίζουν κυρίως για πολιτικές δίκες και για τη ζωή των πολιτικών κρατουμένων.

Όσο για την 5ήμερη άδεια του Χαμντάν (Ρασίντ) που δεξιό και φασιστικοί κύκλοι δημοσίευσαν, άνετα μέσα από τα Μ.Μ.Ε. που κατέχουν (και είναι πολλά), είναι τουλάχιστον γελοίο.

Όσο για τη "δικαιοσύνη και τη δημοκρατία" που πλήττεται (από τις δηλώσεις των πολιτικών κομμάτων και της κυβέρνησης), μας θυμίζει την παροιμία που λέει: "πες - πες κάτι μένει", προετοιμάζοντας το έδαφος ενός τρομονόμου σε συνεργασία με χιλιάδες άλλα νομοσχέδια, εθνικά και διεθνή, που παραμένουν ανοικτά, καθώς και την διαρκή καραμέλα περί αλλαγής του εντάλματος και περί ανθρωπίνων δικαιωμάτων ως ένδειξη "εκδημοκρατισμού" του σωφρονιστικού συστήματος.

Έχουν γνώση οι φύλακες. Είδωμεν...

δεύσεις της δικαστικής χούντας είναι πράγμα-τα εξόφθαλμα.

Η υπόθεση του Γ. Μπαλάφα δεν αφορά μόνο τον ίδιο και τους συντρόφους του. Αφορά όλους όσους αγανακτούν όταν οι δικαστές στέλνουν χρήστες ναρκωτικών και μετανάστες για χρόνια στις φυλακές, όσους εξοργίζονται με τον ξυλοδαρμό των απεργών, τα μπλόκα και τον αστυνομικό τσαμπούκα, όσους θυμούνται τις σκευωρίες των τελευταίων χρόνων, όσους αηδιάζουν με τον πολιτισμό της τηβέννου και του πληγκίου, όσους αντιλαμβάνονται πως με πρόσχημα την τρομοκρατία αμφισβητούνται τα δικαιώματα και οι ελευθερίες όλων μας.

★ Όλοι στη συναυλία συμπάραστασης στο "ΑΝΕΣΙΣ" το Σάββατο 20 Απριλίου, ώρα 7:30 μ.μ.

★ Να μην αφήσουμε να αλωθεί η αλληλεγγύη και η αξιοπρέπεια.

★ Να πάρουμε πίσω τον Γιώργο Μπαλάφα.

Επιτροπή Συμπάραστασης Αγρινίου

Εμείς για να τρομάξουμε, εμείς για να σιωπήσουμε, εμείς για να συνηθίσουμε.

Ανάλογα επεισόδια κρατικής βαρβαρότητας δεν είναι τυχαία ούτε μεμονωμένα. Η πολιτική της καταρράκωσης της ανθρωπίνης προσωπικότητας με τις μαζικές απελάσεις, ο ιδιαίτερος ζήλος των μπάτσων όταν κυνηγούν ξένους εργάτες, αλλά και η παντελής αδιαφορία της κοινωνίας έχει οδηγήσει, όχι μόνο στη φυσική εξόντωση των ιδίων των μεταναστών, αλλά και την προώθηση κλίματος βίας και ρατσισμού σ' ένα μεγάλο μέρος των πολιτών.

Ζούμε σε μια πόλη που ο φασισμός και ο ρατσισμός είναι σε έξαρση, δεν πρόκειται όμως ο νόμος του φόβου να έχει τη δικιά μας υπογραφή.

Παλέψτε όχι ενάντια στους μετανάστες, αλλά μαζί τους.

σύντροφοι από Καλαμάτα 18/4/96

Κυκλοφόρησαν...

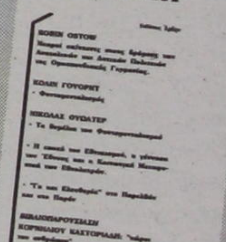
ΙΣΠΑΝΙΑ 1936
Ο ΝΤΟΥΡΡΟΥΤΙ ΚΑΙ Η
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

★ Αφιέρωμα στην Ισπανία του '36 με τίτλο "Ισπανία 1936 - Ο Ντουρρουτί και η κοινωνική επανάσταση", από τις εκδόσεις ΝΟΤΟΣ - ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ. Η πενήντασέλιδη έκδοση περιέχει, μεταξύ άλλων, το χρονικό της επανάστασης από τον Claudio Venza, ανοικτή επιστολή στους ισπανούς αναρχικούς του Ν Μάχνο καθώς και κείμενο του Abel Paz αναφορικά με τον Ντουρρουτί.

★ Το 11ο τεύχος (Απρίλης '96) του περιοδικού ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΚΙΝΗΣΗ από τις εκδόσεις ΑΡΔΗΝ. Από τα πολύ ενδιαφέροντα κείμενα που δημοσιεύεται συνέντευξη δύο γερμανών νεοναζί, κριτικές τοποθετήσεις για τον φονταμενταλισμό και τον εθνικισμό καθώς και βιβλιοπαρουσίαση του "Χώροι του ανθρώπου" του Κορνέλιου Καστοριάδη.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ
ΚΙΝΗΣΗ

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Δύο νέοι ολικοί αρνητές στράτευσης

Ονομάζομαι Νίκος Κροντηράς, είμαι 30 χρόνων, κάτοικος Αθηνών και σας δηλώνω υπεύθυνα και συνειδητά ότι αρνούμαι να υπηρετήσω, συνολικά ή εν μέρει τον στρατό και κάθε ένοπλο μηχανισμό κατά οποιοδήποτε τρόπο.

Αρνούμαι να φέρω τα όπλα του πολέμου και διακηρύσσω ότι αυτή η πράξη μου είναι μέρος του έμπρακτου αγώνα μου για την εξάλειψη των αιτιών που γεννούν τους πολέμους, την πείνα και την αδικία.

Αρνούμαι τον στρατό και το μοντέλο ανθρώπου/δούλου που προτείνει γιατί εναντιώνεται στην δικαιοσύνη, την ελευθερία, την αξιοπρέπεια και την αλήθεια, γιατί ο στρατός σαν ιδέα και πρακτική καταστρέφει την φύση και η αποδοχή την στρατιωτικής θητείας αποτελεί αναγωγή του πολέμου σε ρυθμιστή της ζωής των ανθρώπων.

Αρνούμαι να υπηρετήσω την στρατιωτική θητεία γιατί είναι υποχρεωτική και με την εξουσία που την περιβάλλει γίνεται μηχανισμός επιβολής εξαρτημένων αντανάκλαστικών, προετοιμάζοντας αυτούς που την υφίστανται για την αποδοχή οποιαδήποτε ταπεινωτικής εργασιακής και κοινωνικής σχέσης/αδικίας, με την απειλή της νομικής τιμωρίας, μετατρέποντας τους πολίτες σε άβουλα και κατευθυνόμενα άτομα.

Αρνούμαι τον στρατό γιατί ο πόλεμος είναι ένα έγκλημα κατά της ανθρωπότητας και είμαι αποφασισμένος να μην υποστηρίξω κανένα είδος πολέμου.

Αρνούμαι τον στρατό γιατί αποτελεί αποδοχή του βαρετού κόσμου, όντας υπαρκτική υποκρισία και συμβιβασμός με τον θάνατο, κα-

θιστώντας αυτούς που τον υπηρετούν συνενόχους μίας λάθος κοινωνίας.

Αρνούμαι τον στρατό γιατί είναι ένας ανάξιος χώρος όπου οι λέξεις έχουν χάσει το νόημα τους και δίνει άδεια για εκτέλεση εγκλημάτων και αμαρτιών, την ίδια στιγμή που υπάρχουν παιδιά που πεθαίνουν από την πείνα.

Αρνούμαι τον στρατό. Γιατί δεν θα συγχωρώ ποτέ κανέναν

Αρνούμαι τον στρατό. Γιατί μπορεί να μην υπάρχει θεός.

Αρνούμαι με βάση την συνείδηση μου να υπηρετήσω οποιαδήποτε στρατιωτική ή άλλη "εναλλακτική" θητεία σε οποιαδήποτε τομέα έχει άμεση ή έμμεση σχέση με τον στρατό και την εξυπηρέτηση των σκοπών του γιατί αν η εξουσία και η δύναμη είναι αυτός ο κόσμος τότε η ζωή και η αγάπη δεν έχουν θέση σ' αυτόν. Δεν θέλω να είμαι μέρος ενός τέτοιου κόσμου.

Αρνούμαι τον στρατό, σαν άντρας και ελεύθερος άνθρωπος και σας δηλώνω ότι δεν παρουσιάζομαι για κατάταξη στον χρόνο και τον τόπο που επιβάλατε.

Σύμφωνα με διαταγή του κράτους και των αφεντικών, πρέπει να παρουσιαστώ και να υπηρετήσω στις ένοπλες δυνάμεις του ελληνικού "εθνικού" στρατού.

Αρνούμαι να παρουσιαστώ και να υπηρετήσω τ' αφεντικά με την ένοπλη ή οποιαδήποτε

εναλλακτική θητεία και κάθε "εθνικό" στρατό και "ιδεώδες".

Οι λόγοι για τους οποίους αρνούμαι και πολεμάω το στρατό είναι οι εξής:

Ο στρατός συγκροτήθηκε για την δια των όπλων, υπεράσπιση του "έθνους", της "πατρίδας" και των παραδόσεων.

Τα "έθνη" και οι "πατρίδες" είναι έννοιες πλαστές, που έχουν βασικό σκοπό να αποσπάσουν τη κοινωνική συναίνεση και την "εθνική" ομοψυχία, με στόχο να

καλυφθούν οι κοινωνικές και ταξικές ανισότητες για την υπεράσπιση των συμφερόντων των κυρίαρχων.

Ο στρατός συνεχίζει την καταστροφική του επέλαση πάνω στη διαφορετικότητα και μοναδικότητα του καθένα μετά την οικογένεια, τη θρησκεία, το σχολείο και τα ΜΜΕ. Το έργο των παραπάνω δεν είναι άλλο από τη δημιουργία εμπειριών και βιωμάτων που καταστέλλουν την όποια ελευθεριακή και αντιεξουσιαστική σκέψη και ενέργεια, εκμηδενίζοντας και χειραγωγώντας καθημερινά συνειδήσεις και προσωπικότητες. Ταυτόχρονα μεταδίδουν το εξουσιαστικό μόλυσμα και διαιωνίζουν τη σχέση εξουσιαστή - εξουσιαζόμενου, πλάθοντας άλογες ανασφάλειες.

Ο στρατός αναπαράγει χυδαία πρότυπα όπως αυτά του σεξιστή, του βιαστή, του φαλλοκράτη, του ρουφιάνου, του υποτακτικού, του εξουσιαστή, του "εθνικά" υπερήφανου, του φασίστα, του γλεϊφτη.

Η άμεση σχέση του στρατού με τα κοινωνικά δρώμενα φαίνεται καθαρά με τις τόσες, ιστορικά καταγεγραμμένες, κατασταλτικές επεμβάσεις σε κινήματα και επαναστάσεις και από τη στήριξη δικτατορικών και αστικών δημοκρατικών καθεστώτων.

Τα στοιχεία που συνθέτουν την ύπαρξη και την αποτελεσματική λειτουργία του στρατού είναι η ομοιομορφία, η πειθαρχία, η ιεραρχία, η χυδαιότητα του λόγου και των πράξεων, η ρουφιανιά, το γλείψιμο, η υποταγή, η επιβολή, η περιχαράκωση του χώρου, του χρόνου και των σχέσεων, η νομιμοφροσύνη, η βία, ο ρατσισμός.

Ο στρατός είναι όπλο στα χέρια των αφεντικών και του κράτους, στραμμένο στα μυαλά και τα κορμιά των καταπιεζόμενων και των εκμεταλλευόμενων. Σκοπός της ύπαρξης του και της λειτουργίας του είναι η υπεράσπιση, η αναπαραγωγή και διαιώνιση της κυριαρχίας των αφεντικών και των νόμων τους.

Σε περίπτωση "εθνικού" πολέμου, αυτό που οι ανώτεροι στη στρατιωτική ιεραρχία ονομάζουν κτλ εννοούν, έμψυχο υλικό (σίγουρα προς εσωτερική ή εξωτερική κατανάλωση), είναι οι κατώτεροι κοινωνικά και ταξικά φαντάροι, που θα ματώσουν από τις σφαίρες μόνο και μόνο για να προσπαθήσουν τα συμφέροντα των "ομοεθνών" αφεντικών τους και ό,τι διαφύλασσει.

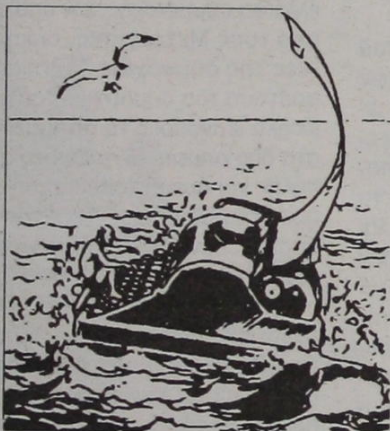
Σαν αναρχικός εντάσσω κι εγώ την ολική άρνηση στράτευσης στα πλαίσια της πολιτικής και κοινωνικής δράσης μου, λαμβάνοντας και καθημερινά μέρος στον κοινωνικό-ταξικό πόλεμο, και την προτείνω ως σημαντικό όπλο ενάντια στο κράτος, στους θεούς και τ' αφεντικά, ενάντια στους νόμους και τους θεσμούς, ενάντια στα ψυχιατρεία και τις φυλακές, ενάντια στο στρατό και όλο το μιλιταριστικό σκυλολόι, ενάντια στα "έθνη" και τις "πατρίδες".

Για την κοινωνική αλληλεγγύη και την αυτοοργάνωση των ζωών μας.

Για την αναρχία και την κοινωνική απελευθέρωση.

26/3/1996

Βασίλης Λιάτας

Αγαπητοί φίλοι

Κατ' αρχήν εξηγούμε ότι θεωρώ αγένεια προς εσάς (συντακτική επιτροπή) να επεμβαίνω με γράμμα στα γραφόμενα σας.

Δεχτείτε από τώρα τη συγγνώμη μου και επιτρέψτε μου να αναφερθώ στο πασχαλινό σας άρθρο.

Παίρνοντας την ευθύνη της έκδοσης ή έχοντας υπόψη ότι επηρεάζουν τα γραφόμενα σας μεγάλη μερίδα της άγριας νεολαίας, πως θα σας φαινόταν (κάπως υπερβολικό;) να βλέπατε 16άρηδες με αφορμή αυτό το άρθρο να ψάχνουν για το ιερό δισκοπότηρο;

Η μαγεία της αναζήτησης σε πηγαίνει σε χιλιάδες άγνωστα μέρη - είναι υπέροχο άλλωστε να ρουφάς

τη γνώση από όπου και να προέρχεται - και δίνεις χιλιάδες μάχες προσωπικές για να τις ανακαλύψεις. Το σίγουρο είναι ότι οι μάχες των αναζητήσεων είναι επικίνδυνες.

Όμως όταν διάφορες μυστικιστικές ομάδες θέλουν να διοχετεύσουν γνώσεις "μόνο για μνημόνους" κάπως γρήγορα και περίεργα, δεν σας δημιουργεί κάποια επιφύλαξη; Θα έπαιρνε σελίδες (και είμαι αρνητικός στο να το κάνω) για να αναφερθούν οι σχέσεις ή διασυνδέσεις των διάφορων "εσωτερικών σχημάτων". Όπως επίσης και η ιστορική αναφορά.

Ιδιαίτερα για τους αναρχικούς η σχέση τους με το μυστικισμό και τις μυστικές εταιρίες θέλει πολύ κουβέντα.

Όλοι γνωρίζουμε ότι αυτός ο χώρος συνδυάζει τοιτάτα από ειρήνη-ισότητα μέχρι βία-χάος. Συνδυάζει π.χ. αναρχοκομμουνιστές, που για ορισμένους η φύση τους θυμίζει χριστιανούς ασκητές αλλά και άλλους, που η βία προέχει του λόγου. Αυτοί μάλιστα φλερτάρουν με τον Εωσφόρο σαν πρώτο εξεγερμένο.

Άλλωστε και πολλοί αναρχικοί ήταν μέλη μυστικιστικών εταιριών. Είναι λοιπόν περίεργο να ψάχνουμε τις μεταφυσικές μας ρίζες μαζί-κά σαν "αναρχικοί" γιατί είναι σίγουρο ότι παίζει ρόλο η προσωπικότητα και η κλίση του καθένα σε αρχές που χαρακτηρίζουν το διαχωρισμό "μαύρου" ή "λευκού". Το σίγουρο είναι όμως ότι πρέπει να αποφευχθούν συγχύσεις, γιατί οι αναφορές του πασχαλινού άρθρου περί πρώτων χριστιανών, μας οδηγούν -ας πούμε- στην αίρεση των "καθαρών", που μάλιστα έχουν και κοινά με την αναρχική ιδεολογία.

Έλα όμως που οι "καθαροί" έχουν γοητεύσει και τα στελέχη των Ες-Ες -όπως τους έχουν γοητεύσει και μυστικιστικές ομάδες π.χ. Μυστικό Τάγμα "Χρυσή Αυγή". Όμως και πόσους αναρχικούς δεν έχει γοητεύσει το μαγικό τάγμα "Χρυσή Αυγή";

Θα μπορούσε το πασχαλινό άρθρο να μας οδηγήσει επίσης στους Ναιτες υπότες και γιατί όχι στους

Ιλλουμινάτους.

Σίγουρα θα μας ενθουσίαζαν αναφορές αυτών των ομάδων για την καταστροφή της εξουσίας -κοσμικής ή θείκης.

Έλα όμως που οι συνεχιζόμενες αυτών των ταγμάτων είναι σήμερα, τα διευθυντήρια της ΕΟΚ ή των πολυεθνικών. Σκεφτείτε ότι το ηλεκτρονικό φακέλωμα, η συνθήκη Σέγκεν, η τάση για παγκοσμιοποίηση της οικονομίας ίσως να μην είναι μόνο κρατική βαρβαρότητα.

Όσον αφορά "εμάς", πολλοί ενθουσιάζονται από μυστηριώδεις εταιρίες, αλλά για σκεφτείτε ότι πολλοί από μας γιορτάσαμε τον αναρχισμό γιατί δεν θέλαμε νταβατζή στο κεφάλι μας. Βέβαια είναι και πολλοί που χρησιμοποίησαν το χώρο για προσωπική προβολή ή εξουσία γιατί ίσως δεν τους έπαιρνε και αλλού. Δικαίωμα στη διαφορά λοιπόν, θα δεχόσασταν όμως ετερόκλητες συμμετοχές σε μεταφυσικές αναζητήσεις π.χ. ναζιστές που ενδιαφέρονταν για τις ίδιες "αιρέσεις"; Είναι λοιπόν δύσκολα όλα αυτά ή έχουν πολύ πλάκα; Όποιον τον ενδιαφέρει βουτάει και κολυμπάει ή πνίγεται.

Αλλά καμιά συντακτική επιτροπή -χωρίς να σας υποτιμάω- δεν είναι καλό να δίνει αυτή την ώθηση γιατί οι πλάτες ολονών μας είναι πολύ μικρές για να σηκώσουν το βάρος των πνιγμένων.

Το σίγουρο πάντως είναι ότι όταν είσαι εραστής της κοινωνικής ελευθερίας πρέπει να ψάξεις την ελευθερία γιατί είσαι γεννημένος γι' αυτόν τον δρόμο.

Υ.Γ.: Οι αναφορές στις αιρέσεις δεν έχουν σκοπό να θίξουν κάποιες, ούτε έχω σχέση μ' αυτές, ούτε με επίσημα δόγματα. Όλοι τους μου είναι αξιαγάπητοι σαν μέρος του όλου. Άλλωστε τι θα κάναμε χωρίς τις αντιθέσεις;

Με αγάπη
Γ.Γ., Αθήνα

Εκδηλώσεις...

★ Σήμερα Σάββατο στις 7 μ.μ. θα γίνει συνέλευση της Πρωτοβουλίας για την Κοινωνική Αλληλεγγύη στα γραφεία του ΑΛΦΑ (καθότι ο συνήθης χώρος των συνελεύσεων, στο Πολυτεχνείο, θα είναι κλειστός).

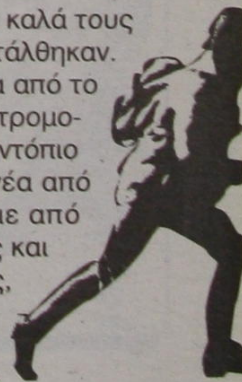
★ Σήμερα στις 7.30 μ.μ. θα ξεκινήσει συναυλία αλληλεγγύης στον Γ. Μπαλάφα στο θέατρο ΑΝΕΣΙΣ, στο Αγγίνιο.

★ Τη Δευτέρα 22/4 η Πρωτοβουλία για την Κοινωνική Αλληλεγγύη καλεί σε συγκέντρωση αλληλεγγύης προς τους διωκόμενους του Πολυτεχνείου, στα Προπύλαια στις 7 μ.μ.

★ Την ίδια μέρα, η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Θ. Τριανταφύλλη καλεί σε κουβέντα ενημέρωσης στις 9 μ.μ. στην VILLA AMALIAS (Αχαρνών 80 & Χέυδεν).

★ Την Τρίτη 23/4 στις 9 το πρωί η Πρωτοβουλία για την Κοινωνική Αλληλεγγύη καλεί σε συγκέντρωση συμπάραστασης στα Δικαστήρια της Ευελπίδων, όπου αρχίζει η δίκη της τρίτης ομάδας συλληφθέντων του Πολυτεχνείου

Ευχαριστούμε τους Γ.Κ. από Βόλο, Δ.Μ. από Χίο, Γ.Κ. από Δράμα και Α. από Θεσσαλονίκη για τα καλά τους λόγια. Οι εκδόσεις που ζήτησαν ήδη αποστάθηκαν. Επίσης λάβαμε μια τηλεφωνική καταγγελία από το χωριό Καστέλι της Κρήτης σχετικά με την τρομοκρατία που ασκούν οι εκεί ΕΚΑΜίτες στον ντόπιο πληθυσμό. Περιμένουμε αναλυτικότερα νέα από τους εκεί συντρόφους. Τέλος θα θέλαμε από τους συντρόφους από το Ηράκλειο καθώς και από την Κοζάνη να μας στείλουν νέα τους, αλλά και διεύθυνση επικοινωνίας σε σχέση με τα στέκια που ανοίξαν στις πόλεις τους.

Αλφα
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 50

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 7.00-10.00 μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35 ΑΘΗΝΑ

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΣΤΕΓΗ, ΡΕΥΜΑ, ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

ΣΤΟ ΜΗΝΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΕΡΑΣΕ παρακολουθήσαμε στη Θεσσαλονίκη έναν αγώνα αρκετά διαφορετικό από αυτούς που είχαμε συνηθίσει μέχρι τώρα να είμαστε αλληλέγγυοι και να συμμετέχουμε. Ήταν ένας αγώνας ανθρώπων που ξεκινούσε καθαρά από την ανάγκη για την απόκτηση κάποιων αγαθών "βασικών" και αναφαίρετων παράλληλα, όπως αυτά της στέγης και της ηλεκτροδότησης. Ήταν ένας αγώνας που διεκδικούσε αυτά που άλλοι τα απολαμβάνουν από τη γέννησή τους και τα θεωρούν ως κάτι το φυσικό και αυτονόητο. Και ίσως αυτός να ήταν και ο λόγος που πολλοί από τον έξω κόσμο να αδυνατούσαν να αντιληφθούν την άμεση αναγκαιότητα για έναν τέτοιο αγώνα, αφού ποτέ τους δε βρέθηκαν στη θέση να στερηθούν τα αγαθά αυτά.

σε αυτόν, ήταν ένας αγώνας που αφορούσε τις ζωές των ιδιών και των οικογενειών τους και σήμαινε για αυτούς -για όσο καιρό κράτησε- την κατάκτηση της εμπειρίας, της γνωριμίας των ιδιών με τις δυνατότητές και τα όριά τους μέσα στη δοκιμασία σχέσεων ισοτιμίας και τρόπων αυτοοργάνωσης. Για 25 μέρες αυτοί που φαινομενικά τα χάσανε όλα, αποκάλυφθηκε ότι μέσα από τον αγώνα που γενούσε η αγωνία τους, θα μπορούσαν να κερδίσουν την ελπίδα στη διεκδίκηση της ποιότητας της ίδιας τους της επιβίωσης.

Το θέμα της δημιουργίας μιας συνοικίας "αυθαίρετων" κτισμάτων σε μια περιοχή στα όρια της Θεσσαλονίκης, πριν από 20 χρόνια δεν απασχολούσε και ούτε ένοιαζε κανέναν άλλο παρά μόνο αυτούς που απφάσισαν να χτίσουν με τα πενιχρά οικο-

και σε πολύ υποβαθμισμένη περιοχή για να προκαλέσουν την αντίδραση του νόμου ή να κινήσουν το ενδιαφέρον για κέρδος και εκμετάλλευση από τους κάθε λογής εργολάβους. Δημιουργήθηκε μ' αυτόν τον τρόπο σιγά-σιγά μια "όαση" για οικογένειες που αδυνατούσαν να ανταπεξέλθουν στην οικονομία των ενοικίων της Θεσσαλονίκης και αναζητούσαν με αυτόν τον τρόπο να ριζώσουν σ' έναν τόπο για ελπιδοφόρο αύριο. Δεν άργησε να συσσωρευθεί στην περιοχή αυτή κόσμος, που πύκνωνε κυρίως το ρεύμα της εσωτερικής μετανάστευσης προερχόμενο από τα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα, που νιώθανε ασφάλεια εκεί πέρα, μακριά από μπουλντόζες, πρόστιμα και ενοχλήσεις για να χτίσουν τα σπίτια τους. Φτάνοντας με αυτόν τον τρόπο να είναι σήμερα από τις πιο γνωστές φτωχογειτονιές της Θεσσαλονίκης με την ονομασία τα "αυθαίρετα των Μετεώρων" αριθμώντας περίπου 700 κατοικίες και πάνω από 3000 ανθρώπους να ζουν εκεί.

Όταν μέσα στην επόμενη δεκαετία αναπτύχθηκε το σχέδιο πόλης της Θεσσαλονίκης και δημιουργήθηκε η αρτηρία του περιφερειακού η οποία ορίζει τα 2/3 της περιοχής των Μετεώρων, ο δήμος Πολίχνης που είναι ο "νόμιμος" ιδιοκτήτης της περιοχής, βρέθηκε μπροστά σε ένα αδιέξοδο: από τη μία να είναι πρακτικά αδύνατο, αλλά και πολιτικά ριψοκίνδυνο να επιχειρήσει να κατεδαφίσει 700 κατοικίες, αλλά και από την άλλη να είναι απρόθυμος -όπως άλλωστε και το ΥΠΕΧΩΔΕ-, να νομιμοποιήσει την κατελημμένη έκταση επάνω στην οποία είχαν χτίσει τα σπίτια. Οι κάτοικοι ξεκίνησαν αγώνες και κινητοποιήσεις για να ενταχθεί στο σχέδιο πόλης η συνοικία τους, φτάνοντας σε σημείο μέχρι και να παρέμβουν μαζί με κατοίκους αυθαιρέτων από την Κρήτη μέσα στη βουλή.

Το 1996 τους βρίσκει με το ίδιο πρόβλημα να μην έχει λήξει ακόμα, αφού τα μισά και πάνω σπίτια βρίσκονται εκτός σχεδίου πόλης και από τη μεριά της δημοτικής αρχής, παραμένει σταθερή μια πολιτική άρνησης και κενών υποσχέσεων -κι ακόμα κι αυτό μόνο προεκλογικά. Μια κατάσταση που έχει προκαλέσει στα Μετέωρα ακόμα μεγαλύτερη υποβάθμιση, αφού όλα αυτά τα χρόνια ζουν οι κάτοικοι τους χωρίς δίκτυο ηλεκτροδότησης, αποχέτευσης και νερού. Οι κάτοικοι με δική τους πρωτοβουλία και οργάνωση έχουν στήσει δίκτυο ύδρευσης και με την εγκατάσταση γεννητριών έχουν περιορισμένη ηλεκτροδότηση -που την έχουν πληρώσει ήδη ακριβά με το αίμα τριών νεκρών από ατυχήματα.

Μετά από συνεχείς πιέσεις γίνεται δυνατό πέρος το Φεβρουάριο να κατατεθεί από το ΥΠΕΧΩΔΕ ένα νομοσχέδιο που έδινε μια λύση στο ζήτημα των αυθαίρετων κατοικιών, με τρόπο που ικανοποιούσε τους κατοίκους και γινόταν με αυτόν τον τρόπο ικανή και η ηλεκτροδότηση -που έφτασε να προβάλλεται ως το άμεσο αίτημα από τη μεριά τους.

Το νομοσχέδιο αυτό έδινε το δικαίωμα στους ανθρώπους που είχαν χτίσει τις κατοικίες τους να αγοράσουν τα οικοπέδα με το όριο των 200 τετρ. μέτρων που διαμορφώνεται από την πρώτη κατοικία και σε τιμή, βάση της αξίας της περιοχής όταν πρωτοχτίστηκαν τα σπίτια πριν από 20 χρόνια.

Η προώθηση όμως προφανώς μιας τέτοιας πρότασης δεν εξυπη-

ρετούσε τα σχέδια για κέρδος και εκμετάλλευση από τη δημοτική αρχή και τους εργολάβους. Και έτσι το νομοσχέδιο αυτό 10 μέρες μετά την ψήφισή του ανακλήθηκε. Έκτοτε αρχίζει να σκιαγραφείται ένα μέλλον δυσοίωνα για τις οικονομικά ασθενέστερες οικογένειες των Μετεωριτών, αφού το νομοσχέδιο που ετοιμάζεται να ψηφισθεί, είναι κομμένο και ραμμένο στα συμφέροντα του δήμου, ο οποίος με αυτόν τον τρόπο θα μπορεί να πουλήσει τα οικοπέδα των σπιτιών των Μετεωριτών στους ίδιους σε τιμές σύμφωνα με τη σημερινή τρέχουσα αξία βγάζοντας έτσι κέρδος δισεκατομμυρίων σε βάρος οικογενειών που εξαρχής δημιούργησαν μια τέτοιου είδους κατοικία γιατί ανάλογη ήταν η οικονομική τους ευχέρεια. Ενώ, παράλληλα, προωθείται, μέσα απ' αυτό το νομοσχέδιο, το δικαίωμα στο δήμο για παραπάνω εκμετάλλευση της περιοχής αφού θα επιτρέπεται και η πώληση οικοπέδων άνω των 300 τετρ. μ., δημιουργώντας προϋποθέσεις για μεγάλες αντιπαροχές και εργολαβίες.

Αν και η κατάσταση αυτή φέρνει σε οριακό σημείο τις περισσότερες οικογένειες, ευνοεί αυτούς που, ανάμεσα στους κατοίκους -ή στους υποψήφιους αγοραστές-, έχουν μεγαλύτερες οικονομικές δυνατότητες μετατρέποντάς τους έτσι σε μεγαλοιδιοκτήτες.

Τα διαφορετικά συμφέροντα του καθενός από τους κατοίκους των Μετεώρων, τους οδηγούν στο να υιοθετούν διαφορετικές στάσεις και επιλογές. Κάποιοι από αυτούς μπορούν να ανταπεξέλθουν ή να ευνοηθούν από το νομοσχέδιο, ενώ άλλοι το αποδέχονται πιστεύοντας ότι δεν υπάρχει κανένας άλλος τρόπος να αλλάξει το μέλλον τους και παθητικοποιούνται εναποθέτοντας τις ελπίδες τους στις κομματικές υποσχέσεις. Η επιτροπή αγώνα που σχηματίστηκε, ξεκίνησε από κόσμο που δεν ανήκε στους παραπάνω αφού αδυνατούσαν ή αρνούνταν να ενταχθούν σ' αυτές τις λογικές. Αλλά παρόλο που ο κόσμος αυτός αποτελούσε την πλειοψηφία των κατοίκων των Μετεώρων, στην κινητοποίηση και στις περεταίρω εξελίξεις συμμετείχε μόνο κόσμος από 60 περίπου οικογένειες, ενώ από τους υπόλοιπους υπήρχε μόνο η παθητικότητα και η άρνηση τελικά οποιασδήποτε ελπίδας μέσα από επιλογές πάλης και διεκδικήσεων.

Η επιτροπή αγώνα είχε σαν βάση της την οργάνωση αμεσοδημοκρατικών συνελεύσεων φέρνοντας έτσι τους ανθρώπους πιο κοντά σε στοιχεία της αυτοδιάθεσης, δίνοντάς τους το δικαίωμα της ελεύθερης συμμετοχής και παρέμβασης σε ζητήματα που αφορούσαν αποφάσεις για τη μορφή του αγώνα τους, ενώ η επιτροπή αγώνα είχε ρόλο καθαρά συντονιστικό με ανακλητές και ελεγχόμενες από τη γενική συνέλευση αποφάσεις.

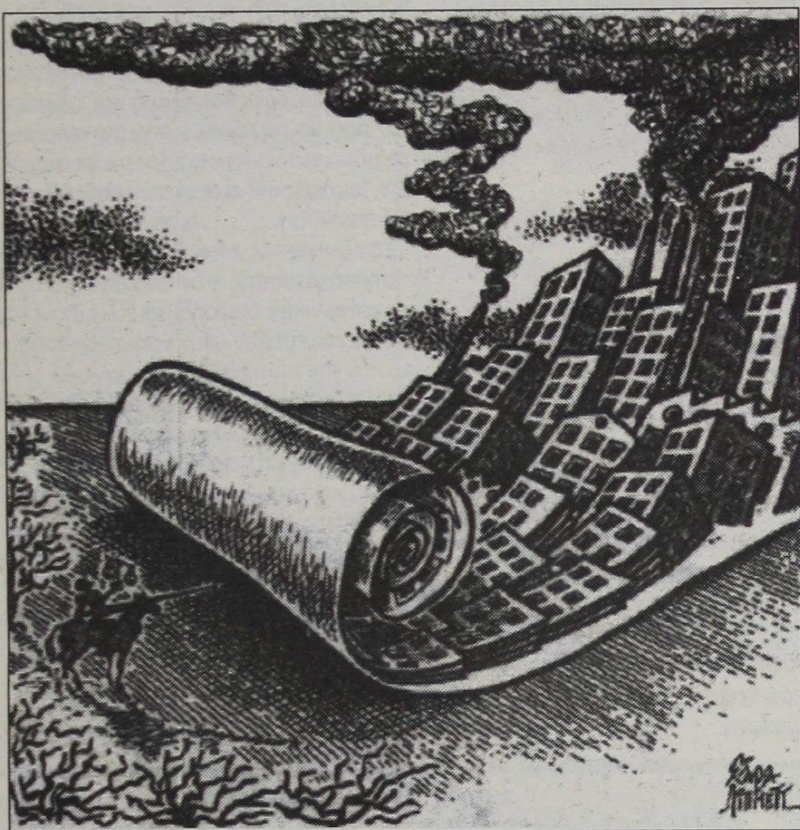
Η δράση των Μετεωριτών χαρακτηρίστηκε από τη δυναμική και την ένταση που της έδινε η απεργία πείνας που είχαν ξεκινήσει, στο άγαλμα του Βενιζέλου, πέντε μέλη της επι-

τροπής. Η κατάληψη του χώρου του αγάλματος από τους κατοίκους των Μετεώρων, δημιούργησε ένα χώρο καθημερινής παρουσίας και προσέλευσης κόσμου που δήλωνε τη συμπαράστασή του. Μ' αυτό τον τρόπο ήταν δυνατή και η επαφή ενός κομματιού του αντιεξουσιαστικού χώρου της Θεσσαλονίκης, όπου, στεκόμενο αλληλέγγυο στον αγώνα για τα αναφαίρετα δικαιώματα της στέγης και της ηλεκτροδότησης, παρακολουθούσε και συμμετείχε, στο βαθμό που ήταν δυνατό, σε κάθε είδους κινητοποίηση που αποφασίζε η γενική συνέλευση των κατοίκων. Μέσα από μια σειρά τέτοιων κινητοποιήσεων, όπως αφισκολλησεις, μοίρασμα προκηρύξεων, πορεία και κλείσιμο του δρόμου της Εγνατίας και του Υπουργείου Μακεδονίας, παρέμβαση σε ομιλία του υπουργού παιδείας στα πανεπιστήμια, ήταν η παρουσία των αντιεξουσιαστών και αναρχικών διακριτική και ενισχυτική. Η κατάληψη του Δημαρχείου Πολίχνης αποφασίστηκε μετά από άκαρπες, για άλλη μια φορά, συναντήσεις με το ΥΕΧΩΔΕ, στην Αθήνα και μετά από κενές υποσχέσεις από τον Δήμο και τη Νομαρχία, καθώς η απεργία πείνας είχε φτάσει στην 20ή μέρα. Κράτησε μέχρι τις 13 Απριλίου αλλά κάτω από το βάρος και την πίεση της κούρασης, και επίσης της απογοήτευσης από την αδιαφορία και έλλειψη συμμετοχής των υπολοίπων από τους Μετεωριτές, οι καταληψίες της δημαρχίας δέχτηκαν την πρόταση του δημάρχου που φαινομενικά ικανοποιεί τα αιτήματά τους στα δύο σημεία: Ένταξη στο σχέδιο πόλης και άμεση τοποθέτηση δικτύου ηλεκτροδότησης. Χωρίς όμως να υπάρχει κανένας είδους νομική δέσμευση ή εγγύηση για την υλοποίησή τους. Τελικά οι κάτοικοι των Μετεώρων δεν κατάφεραν να πετύχουν τους αρχικούς τους στόχους, αποδεχόμενοι τις κενές υποσχέσεις και προτάσεις του δημαρχείου.

Μέσα από τη γνωριμία μ' αυτό τον αγώνα, γίνανε πολλές παρατηρήσεις και κριτικές από συντρόφους, όσον αφορά τις διεκδικήσεις και την προοπτική για μια συνολική αλλαγή και χειραφέτηση. Αλλά σκοπός αυτού του κειμένου δεν είναι μία τέτοιου είδους ανάλυση (δεν είναι της στιγμής, άλλωστε), αλλά η καταγραφή του αγώνα ως καθημερινή εμπειρία και η προσπάθεια εντοπισμού των αντιφάσεων και προβλημάτων που εμπόδισαν την κλιμάκωσή του από τη μια και τη σύνδεσή του με πιο συνολικά ζητήματα από την άλλη.

Για να μπορέσει να βρεθεί η συνισταμένη αυτή που θα συνδέει τους τοπικούς αγώνες του αύριο με τους αγώνες για τη συνολική κοινωνική απελευθέρωση.

Θ.Γ.

Οι ιδιαιτερότητες, οι διαφορές αυτού του αγώνα, αλλά κυρίως η αγωγή που τον χαρακτηρίζει ήταν η αφορμή για να προκαλέσει το ενδιαφέρον στην αναζήτηση κοινών συνισταμένων με ένα αριθμό ανθρώπων που μέσα από τις αντιφάσεις τους και την πολυμορφία τους αντικαθρέφτιζαν στο σύνολό της την ελληνική πραγματικότητα.

Ο αγώνας των κατοίκων των Μετεώρων ήταν στη γλώσσα των συνελεύσεων και των αμφιθέατρων, ένας αγώνας "μερικός" με ρεφορμιστικές διεκδικήσεις. Αλλά για τους ίδιους τους ανθρώπους που πήρανε μέρος

νομικά μέσα που διέθεταν και όσο τους επέτρεπαν οι δυνατότητές τους, τη στέγη που θα τους εξασφάλιζε αυτό που κοινά λέγετε "αξιοπρεπή ζωή". Παίρνοντας έτσι με τον τρόπο τους -ασυνείδητα ίσως- θέση ενάντια σε όλους αυτούς που με τη δύναμη των όπλων και των νόμων, με την απάτη της νομιμότητας της εξουσίας τους, αυθαίρετα ιδιοποιήθηκαν τη γη και ονομάσανε δικό τους το προϊόν της ληστείας τους.

Πριν από 20 χρόνια, όταν αρχίσανε τα πρώτα κτίσματα να χτίζονται στην περιοχή των Μετεώρων, ήταν πολύ μακριά από το σχέδιο πόλης

Αλληλεγγύη είναι ο συνεχής αγώνας

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Η μόνη απάντηση, τόσο απέναντι στις διαδικασίες που δρομολογεί η Ασφάλεια απέναντι σε αγωνιστές, όσο και η δικαστική εξουσία, είναι η αλληλεγγύη, είναι ο συνεχής αγώνας. Οι δίκες συνεχίζονται, τρεις νέοι σύντροφοι βρίσκονται στη φυλακή, άλλοι έντεκα βρίσκονται υπό ομηρία. Η υπόθεση του Πολυτεχνείου συνεχίζεται με αρκετά απρόβλεπτο μέλλον. Την Δευτέρα 22 Απρίλη στις 7.00 υπάρχει συγκέντρωση στα Προπύλαια από την Πρωτοβουλία για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και κάλεσμα στα δικαστήρια την Τρίτη, στις 9.00 π. μ. Η αλληλεγγύη στους διωκόμενους του Πολυτεχνείου, το σταμάτημα των διώξεων, η οργάνωση της αγτίστασης απέναντι στην κρατική τρομοκρατία, είναι οι συνθήκες που μας καλούν όλους σε επαγρύπνηση, σε συνεχή αγώνα και αφορά όλους.

Πρωτοβουλία για την Κοινωνική Αλληλεγγύη

Η Επιτροπή Αλληλεγγύης στο Γιώργο Μπαλάφα έχει συνέλευση στην Αθήνα κάθε Δευτέρα στις 8 μ.μ. (Βαλτετσίου 35) και στη Θεσσαλονίκη κάθε Πέμπτη στις 9 μ.μ. (Φρ. κίνης 5, Λουλουδάδικα - 2ος όροφος).

Έχει ανοιχτεί λογαριασμός για την οικονομική ενίσχυση του φυλακισμένου Θ. Τριανταφύλλη. Ο αριθμός είναι: 0340101267025, στην Αγροτική Τράπεζα.

Υπενθυμίζουμε ότι ο Τριανταφύλλης καταδικάστηκε πρόσφατα σε 6 χρόνια φυλάκιση για την κατάληψη του Πολυτεχνείου '90, ενώ η οικονομική του κατάσταση είναι άσχημη.

Η επιστροφή της γερμανικής πυρηνικής βιομηχανίας

Τα πυρηνικά εργοστάσια αποτελούν ένα ξεχασμένο θέμα. Το ατύχημα του Τσερνομπίλ και τα αντιπυρηνικά κινήματα της δεκαετίας του '80 αποτέλεσαν λόγους για τον περιορισμό της παραπέρα ανάπτυξής τους. Δέκα χρόνια μετά, το θέμα επανέρχεται μέσα από τα νέα σχέδια αναδιάρθρωσης του κεφαλαίου και των επεκτατικών του διαθέσεων. Το κείμενο που ακολουθεί ενδιαφέρει γιατί αναφέρεται σε ένα κίνημα που ανακάμπτει, υποδεικνύει μια ακόμη δυνατότητα κατανόησης του ελληνικού ιμπεριαλισμού στα Βαλκάνια (ΙΝΤΡΑΚΟΜ, πετρελαιογώγος, επενδύσεις υψηλής τεχνολογίας) και οι επιπτώσεις ενός νέου πυρηνικού εργοστασίου λίγο διαφέρουν από εκείνες ενός νέου αεροδρομίου.

Το ριζοσπαστικό αντιπυρηνικό κίνημα βάζει πολλά θέματα, πέρα από αυτά του κειμένου που ακολουθεί. Αποστασιοποιείται από την υγιεινιστική προσέγγιση του προβλήματος που διαβλέπει μόνο κινδύνους στην επιβίωση του ανθρώπινου είδους και που καταλήγει να διακρίνει τον καπιταλισμό σε παραδοσιακό και κακό νεο-τεχνολογικό. Βάζει το θέμα της σχέσης με τη φύση και το περιβάλλον σε εξάρτηση με την κοινωνική θέση των ανθρώπων. Άλλη σχέση έχει ο υπάλληλος, άλλη ο εργάτης, άλλη ο αγρότης. Διερευνά τις επιπτώσεις της κατασκευής ενός νέου εργοστασίου πυρηνικής ενέργειας στις εργασιακές σχέσεις και τη ζωή των ανθρώπων.

Η αναγέννηση του γερμανικού αντιπυρηνικού κινήματος αποτέλεσε μια έκπληξη. Μετά την αναβολή των σχεδίων για το πυρηνικό εργοστάσιο του Wackersdorf, τον Μάιο του 1989, στην Βαυαρία και του Kalkar το 1991 (μεταξύ Έσσεν και Ολλανδίας), οι μέρες της πυρηνικής βιομηχανίας φαινόταν σαν μετρημένες. Η διευρυνόμενη και μαζική αντίσταση της δεκαετίας του '80 υποχρέωσε τα κόμματα και την πυρηνική βιομηχανία να μιλήσουν για έναν "εθνικό ενεργειακό συμβιβασμό", χωρίς πυρηνικά εργοστάσια και δεν δόθηκαν άδειες για καινούρια εργοστάσια τέτοιου είδους από τότε.

Η γερμανική πυρηνική βιομηχανία υποχώρησε μόνο προσωρινά και προετοίμαζε την επιστροφή της. Από το 1989 η Siemens, που κατασκευάζει και πυρηνικούς αντιδραστήρες, συνεργάζεται με την γαλλική Fransatorne. Αναπτύσσεται μια

νέα γενιά αντιδραστήρων για την εξαγωγή στην νοτιοανατολική Ασία. Η κοινή επένδυση που ονομάζεται NPI (Nuclear Power International) κατασκευάζει εργοστάσια στην Ινδονησία, Πακιστάν και Ταϊβάν. Η NPI έχει αναλάβει μια ιδιαίτερα αποδοτική εργασία, που είναι ο παροπλισμός των αντιδραστήρων την ανατολικής Ευρώπης. Αυτή η επιχείρηση συντονίζεται από τον ΟΟΣΑ. Τον Δεκέμβριο του 1991, 36 χώρες μαζί με την Ιαπωνία, Αυστρα-

λία και ΗΠΑ, έκλεισαν μια συμφωνία με τα ανατολικοευρωπαϊκά κράτη για την "Ενεργειακή πολιτική όλης της Ευρώπης". Βασική αρχή της επιχείρησης είναι η ανταλλαγή ενέργειας με κεφάλαιο και τεχνολογία. Θα συ-

ντονιστεί η εκμετάλλευση, ιδιαίτερα των ρωσικών πετρελαίων και αερίων, από δυτικές εταιρείες και σαν αντάλλαγμα τα ανατολικοευρωπαϊκά εργοστάσια θα αποκτήσουν τις προδιαγραφές ασφαλείας των δυτικών. Η πίτα είναι τεράστια: μόνο η NPI έχει πάρει από το ταμείο τεχνικής βοήθειας της ΕΟΚ μέχρι τώρα, περίπου 8,8 δισεκατομμύρια δραχμές. Η συνεργασία Ανατολής-Δύσης έχει και ένα άλλο πλεονέκτημα: επιτρέπει στη δυτική ατομική βιομηχανία να στέλνει τα κατάλοιπα της, φτηνά και χωρίς ιδιαίτερα μέτρα ασφαλείας, στην Ανατολή. Στα τέλη Φεβρουαρίου, συνοδευμένα από έντονες διαμαρτυρίες, ραδιενεργά κατάλοιπα του πυρηνικού εργοστασίου του Greifswald στην πρώην Ανατολική Γερμανία στάλθηκαν στο εργοστάσιο του Paks στην Ουγγαρία.

Καινούργιοι αντιδραστήρες θα κατασκευαστούν και στη Γερμανία. Ένα ιδιαίτερο ρόλο παίζει ο αντιδραστήρας του Greifswald στην πρώην ανατολική Γερμανία (κοντά στην παραλία την βόρειας θάλασσας). Πρόκειται να χρησιμοποιηθεί για να δοκιμαστούν οι νέου τύπου αντιδραστήρες της NPI.

Στο μεταξύ στο Greifswald έχει δημιουργηθεί ένας τεράστιος χώρος αποθήκευσης πυρηνικών καταλοίπων. Ένα άλλο σχέδιο αποτελεί ο ερευνητικός αντιδραστήρας για την κατασκευή ατομικών βομβών στο Garching της Βαυαρίας, κοντά στο Χόναχο. Προϋπόθεση είναι να παραμεριστούν τα εμπόδια στον σχεδιασμό και να αποφευχθούν ευρύτερες διαμαρτυρίες.

Η αντίσταση στα πυρηνικά εργοστάσια δεν μπορεί ακόμα να εκτιμηθεί. Μόνο στην Wendland όπου βρίσκεται ένα εγκατελειμένο ορυχείο αλατιού που αποθηκεύονται πυρηνικά κατάλοιπα υπάρχει μία συνεχής αντίσταση από τα τέλη της δεκαετίας του '70. Το εύρος της επεκτείνεται από πρωτοβουλίες πολιτών του ντόπιου πληθυσμού μέχρι μαχητικές ενέργειες σε σιδηροδρομικές γραμμές. Αυτή η αντίσταση περιορίζεται σε αυτή την περιο-

χή, ενώ στο υπό-

λοιπο της χώρας δουλεύουν μόνο μικρές σχετικά απομονωμένες ομάδες ενάντια στην κατασκευή νέων πυρηνικών καταλοίπων. Το θέμα έχει χάσει τη σημασία του για τον "χώρο" και την αριστερά γενικότερα.

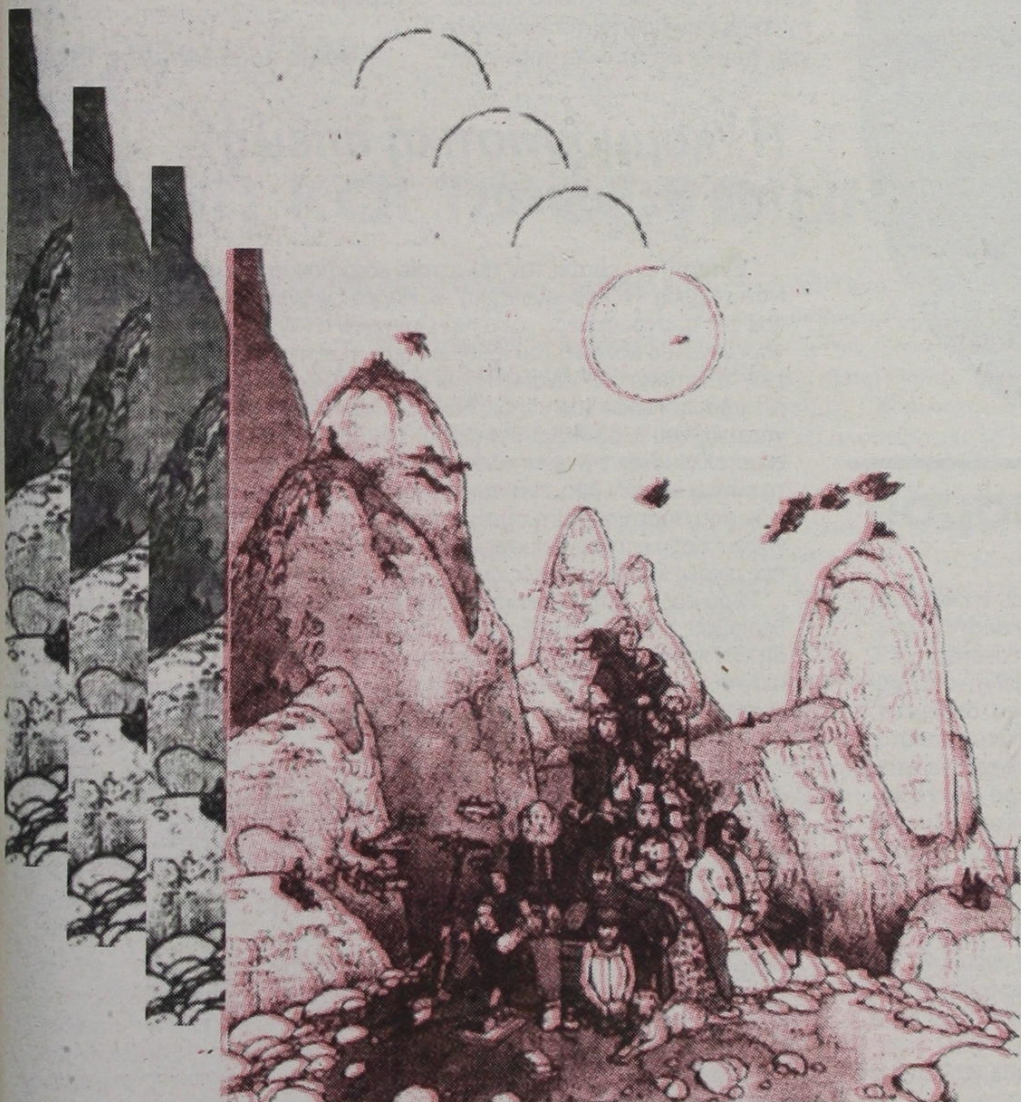
Μόνο κατά τη διάρκεια της κατασκευής του εργοστασίου του Wackersdorf στην περίοδο 1984-1988 αντιμετωπίστηκαν τα σχέδια της πυρηνικής βιομηχανίας σαν τεχνολογίες - κλειδί για την αναδιάρθρωση της κοινωνίας.

Οι "καθεδρικοί ναοί στα πράσινα λιβάδια", σε περιοχές χωρίς παραδοσιακή εργατική αντίσταση, διαβάστηκαν στην κινητήρες ενός νέου πρότυπου εκβιομηχάνισης. Τα πυρηνικά εργοστάσια ίσχυαν σαν κεντρική έννοια της υψηλής τεχνολογίας αναδιάρθρωσης στην οποία μπορούσε να επικεντρωθεί η δυσανεμία για τον τελειοποιημένο κοινωνικό έλεγχο και την τεχνοκρατική βία. Μια άλλη συζήτηση του ριζοσπαστικού

μετάφραση - επιμέλεια:
Γ.Μ. ΒΕΡΟΛΙΝΟ

χώρου παρέπεμπε στην στρατιωτική σημασία της "ειρηνικής" χρήσης της πυρηνικής ενέργειας, στην προσπάθεια της Γερμανίας να φτιάξει την δική της ατομική βόμβα. Και οι δύο συζητήσεις κατέρρευσαν μαζί με την κρίση της γερμανικής πυρηνικής βιομηχανίας και τη διακοπή των μεγάλων σχεδίων της. Ο καπιταλισμός φαινόταν να λειτουργεί καλά και χωρίς πυρηνικά εργοστάσια (ή τουλάχιστον χωρίς καινούργια). Η αριστερή ριζοσπαστική αντιπυρηνική αντίσταση έχασε την διάστασή της, εκείνη που απέρριπτε το σύστημα. Η σύγκρουση με τις νέες τεχνολογίες διακόπηκε σε μεγάλη έκταση.

Η πυρηνική τεχνολογία παράλληλα με την πληροφορική, την συγκοινωνία, την αεροναυτική, την ανακύκλωση της κοινωνίας της Γερμανίας. Το κρατικό χρέος χρησιμοποιείται σαν μοχλός για το δραστικό περιορισμό των κοινωνικών δαπανών προς όφελος μιας κρατικά επιχορηγούμενης ερευνητικής και αναπτυξιακής πολιτικής των επιχειρήσεων υψηλής τεχνολογίας στους τομείς που αναφέρθηκαν. Η πυρηνική τεχνολογία έχει τελικά μία πολύ ευρύτερη κοινωνική διάσταση.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ δείχνει τα δόνητά του. 15.000 μπάτσοι αποκλείουν σε μεγάλη έκταση τις σιδηροδρομικές γραμμές και στέκονται σε κάθε γέφυρα και σταθμό. 5.000 διαδηλωτές προσπαθούν να εμποδίσουν την μεταφορά ραδιενεργών καταλοίπων. Πριν από μερικές μέρες έμεινε ανέπηρη η συνολική σιδηροδρομική επικοινωνία της περιοχής της Φραγκφούρτης από καταστροφές στο δίκτυο. Η αστυνομική επιχείρηση, μία από τις μεγαλύτερες στην ιστορία της Γερμανίας, κόστισε 16,5 δισεκατομμύρια δραχμές.

Αυτό ήταν το σενάριο, πριν από ένα χρόνο, τον Απρίλιο του 1995, καθώς γινόταν η πρώτη μεταφορά καταλοίπων από το πυρηνικό εργοστάσιο του

Philippsburg (μεταξύ Βερολίνου και Αμβούργου). Φέτος μεταξύ Απριλίου και Μαΐου θα γίνει η επόμενη μεταφορά. Για τον λόγο αυτό προετοιμάζονται τόσο το κράτος, όσο και το αντιπυρηνικό κίνημα.

Για τα 10 χρόνια από το Τσέρνομπιλ

ανταποκρίθηκαν ήταν τα μέλη της IWW (της αμερικανικής αναρχο-συνδικαλιστικής ομοσπονδίας). Συμφωνήσαμε ότι η συγκέντρωση τροφίμων και φαρμάκων για τα θύματα του Τσέρνομπιλ θα ήταν ένα πρώτο βήμα για να αρχίσουμε τη δράση μας ενάντια στα πυρηνικά στην Αμερική.

Ο άμεσος κίνδυνος που προέρχεται από την πυρηνική βιομηχανία αφορά όσους εργάζονται και όσους κατοικούν εκεί όπου τα ραδιενεργά υλικά εξορύσσονται, μεταφέρονται, επεξεργάζονται και χρησιμοποιούνται για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας και όπλων. Η έκθεση σε ραδιενεργά υλικά προκαλεί καρκίνο, αλλοίωση των γενετικών πληρο-

φοριών, αποβολές και τερατογενέσεις. Μακροπρόθεσμα, απειλείται η ίδια η ύπαρξη του ανθρώπινου είδους και συνολικά της ζωής στον πλανήτη.

Ωστόσο τα πυρηνικά είναι μια κερδοφόρος επιχείρηση για τις πολυεθνικές. Τα αφεντικά δεν πρόκειται ποτέ να σταματήσουν τη χρήση τους. Το μόνο που μπορεί να τους εμποδίσει είναι η δράση της εργατικής τάξης.

Στο St. Louis θα πραγματοποιηθούν δύο κεντρικές εκδηλώσεις με τίτλο "Τσέρνομπιλ + 10": κατά τη διάρκεια της ημέρας πορεία και αποκλεισμός των γραφείων της Union Electric που διαχειρίζεται τα πυρηνικά εργοστάσια του Μιζούρι, ενώ αργά το απόγευμα της 26ης Απριλίου θα πραγματοποιηθεί ανοι-

χτή συγκέντρωση-συζήτηση.

Πρίν την 26η Απριλίου θα υπάρχουν συζητήσεις και βιντεοπροβολές σε εργατικές ενώσεις, οικολογικές οργανώσεις, σχολεία κ.λπ.

Οι τέσσερις άξονες για τις εκδηλώσεις "Τσέρνομπιλ + 10" είναι οι ακόλουθοι:

1) Η υπενθύμιση της 26ης Απριλίου 1986, μέσω της συγκέντρωσης χρημάτων και φαρμάκων για τα θύματα της ραδιενέργειας στην Ουκρανία.

2) Το σταμάτημα των πυρηνικών δοκιμών σε ολόκληρο τον κόσμο.

3) Η διακοπή της μεταφοράς ραδιενεργών κατόλοιπων μέσω αμερικανικών αυτοκινητοδρόμων ή σιδηρόδρομων.

4) Η κατάργηση όλων των πυρηνικών εργοστασίων.

Τα τελευταία χρόνια η IWW και η Πράσινη Συμμαχία έχουν συνεργαστεί αρκετές φορές, σε εκδηλώσεις ενάντια στη NAFTA, στην οργάνωση της αλληλεγγύης στους απεργούς του Decatur στο Ιλινόις, στην προστασία κοινοτήτων από αποτέφρωση απορριμμάτων. Αυτό βεβαίως δεν σημαίνει ότι συμφωνούμε στα πάντα και φυσικά όχι στο ζήτημα της συμμετοχής στις τοπικές εκλογές. Υπήρξε ωστόσο μια προεκλογι-

κή εκστρατεία της Πράσινης Συμμαχίας την οποία υποστηρίξαμε και εμείς. Το St. Louis είναι το σημείο ταφής των πυρηνικών κατόλοιπων που δημιουργήθηκαν κατά τη διάρκεια της κατασκευής των βομβών που έπληξαν τη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι. Κανείς δεν ξέρει τι να κάνει με

αυτά τα απόβλητα, που προς το παρόν μολύνουν τα υδάτινα αποθέματα της περιοχής. Έτσι, όταν το 1992 η Πράσινη Συμμαχία όρισε τα πυρηνικά κατόλοιπα

υποψήφιο πρόεδρο της Αμερικής, ώστε, σε περίπτωση εκλογής τους, να εγκατασταθούν στο Λευκό Οίκο, εμείς δεν μπορούσαμε παρά να υποστηρίξουμε την πρόταση!

Τα πυρηνικά είναι η πιο τρανταχτή απόδειξη για το μάταιο της επιδίωξης ορισμένων για συνδιαχείριση ενός συστήματος που είναι ολοκληρωτικά σάπιο. Οι ίδιοι οι εργαζόμενοι πρέπει να αναλάβουμε την παραγωγή, να αποφασίζουμε τι χρειαζόμαστε να παράγουμε και με ποιόν τρόπο πρέπει να το παράγουμε. Οι οικονομικές αποφάσεις που λαμβάνονται με γνώμονα το κέρδος, οδηγούν τον κόσμο στην καταστροφή.

φύλλο 1589 (Απρίλης 1996)

Η "κομμουνιστική απειλή" της Β. Κορέας

"Ένταση" επικρατεί τον τελευταίο καιρό ανάμεσα στη Βόρεια και τη Νότια Κορέα. Η "κομμουνιστική" Β. Κορέα υψώνει το λάβαρο του πυρηνικού της προγράμματος και ο Κιμ-Γιόνγκ-Ιλ, ο πρόεδρος της χώρας, αναγορεύεται σε πολέμο του ιμπεριαλισμού. Η εξήγηση για τη βορειοκορεατική "μαχητικότητα" είναι απλή: οι αναδιατάξεις που προκάλεσε η κατάρρευση των χωρών του υπαρκτού σοσιαλισμού και συνεχώς προκλαίει η ανάπτυξη του νεοφιλελευθερισμού. Τον "παλιό καλό καιρό" η Β. Κορέα εκμεταλλευόταν την αντιπαλότητα Μόσχας-Πεκίνου για να απολαμβάνει τη εύνοια και των δύο, ενώ συγχρόνως είχε και την υποστήριξη της Ιαπωνίας που προτιμούσε τη συνέχιση της διαίρεσης της κορεατικής χερσονήσου. Κατα εποχές διαμόρφωνε και διάφορες συμμαχίες με τις υπόλοιπες μικρές κομμουνιστικές δικτατορίες της περιοχής.

Τώρα όμως, στην παγκόσμια νέα τάξη της κυριαρχίας του νεοφιλελευθερισμού, η άρχουσα τάξη της Β. Κορέας βλέπει την απειλητική διείσδυση των κεφάλαιων της Ν. Κορέας, ενάντια στα οποία το μόνο που έχει να αντιπάρξει είναι "να πουλάει τρέλα" με τα πυρηνικά, ελπίζοντας σε κάποιες ευνοϊκές μελλοντικές συμφωνίες.

Ισπανία: μαχητική δράση για το περιβάλλον

Το Σάββατο 6 Απριλίου, στις επτά η ώρα το πρωί, οχτώ άτομα που είχαν περάσει μυστικά τη νύχτα στο βουνό διείσδυσαν στο εργοτάξιο του μεγάλου φράγματος που κατασκευάζεται στο Ιτοϊζ της Ναβάρρα, στην Ισπανία. Ακίνητοι περίμεναν και έδεσαν ένα φύλακα και σε λιγότερο από δύο λεπτά κατάφεραν να κάνουν ένα σαμποτάζ που θα στοίχιζε στην εταιρεία σχεδόν δύο δισεκατομμύρια δραχμές για να αποκαταστήσει τις βλάβες και θα σταμάτησε τις εργασίες για περίπου έξι μήνες. Οι σαμποτέρ αχρήστεψαν το σύστημα που γέμιζε με τσιμέντο τα καλούπια του φράγματος, κόβοντας τα έξι συρματόσχοινα πάχους 62,5 χιλιοστών και μήκους 801 μέτρων που είχαν υψωθεί πάνω από την κοιλιά που βρίσκεται το υπό κατασκευή φράγμα για να κινείται το βαγονάκι που μετέφερε το τσιμέντο. Και τα οχτώ άτομα, που φορούσαν μπλουζάκια με το σήμα "Εταιρεία Καταστροφών Ιτοϊζ" και ήταν από 18 ως 33 ετών, συνελήφθησαν. Δήλωσαν ότι ανήκουν στη ομάδα "Αλληλέγγυοι στο Ιτοϊζ". Αυτή η ομάδα έγινε γνωστή κατά τη διάρκεια της περασμένης χρονιάς μέσα από μια σειρά επιτυχημένων ενεργειών: σαμποτάζ στη Διεύθυνση Δασών της Ναβάρρα, σφράγισμα της εισόδου της Υδρογραφικής Ομοσπονδίας της Παμπλόνα, δύο φορές κατάφεραν να ξεγελάσουν τους φύλακες του εργοταξίου και κρεμάστηκαν από τα ατσάλινα σχοινιά που τελικά έκοψαν πριν δύο βδομάδες. Πριν μερικούς μήνες, μέλη της ομάδας, μεταμφιεσμένα σε δασέχη και επιχειρηματίες, νοίκιασαν τη συνεδριακή αίθουσα ενός ξενοδοχείου στο χωριό Pitillas, οι κάτοικοι του οποίου ήταν υποστηρικτές του φράγματος και μάλιστα λίγο καιρό πριν είχαν πετροβολήσει ένα λεωφορείο που μετέφερε διαδηλωτές ενάντια στο φράγμα. Οι "Αλληλέγγυοι στο Ιτοϊζ" ανήρτησαν παντού πανώ και αφίσσες που ανήγγελλαν την παρυσίαση μιας χωματερής πυρηνικών αποβλήτων η οποία υποτίθεται πως θα κατασκευαζόταν έξω απ' το χωριό. Οι κάτοικοι του χωριού καταλήφθηκαν από πανικό και μόνο την επόμενη ημέρα τα μέλη της οργάνωσης αποκάλυψαν το παιχνίδι που τους είχαν σκαρώσει, λέγοντας ότι "μόνο έτσι θα μπορούσαν να αντιληφθούν όσους μένουν στα χωριά και κοντά στα δάση που θα σκεπαστούν από την τεχνητή λίμνη".

Ιαπωνία: η ώρα του νεοφιλελευθερισμού

ΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟ "ΙΑΠΩΝΙΚΟ ΘΑΥΜΑ" αποτελεί πλέον παρελθόν. Η θρυλική οικονομική ευρωστία της Ιαπωνίας καταρρέει, έτσι τουλάχιστον αναφέρουν οι οικονομικοί αναλυτές. Από το 1992 ως το 1995, η ετήσια άνοδος του ακαθάριστου εγχώριου προϊόντος δεν ξεπέρασε το 0,6% ενώ ο αντίστοιχος ετήσιος μέσος όρος τις τρεις περασμένες δεκαετίες ήταν 6,5%. Τα τελευταία χρόνια οι αξίες γης έχουν μειωθεί κατά 50%, δημιουργώντας χρέη που συνολικά φτάνουν τα 250 τρις δραχμές. Πολλά εργοστάσια κατασκευής αυτοκινήτων έχουν κλείσει, καθώς η παραγωγή αυτοκινήτων έχει μειωθεί κατά 22%. Χιλιάδες θέσεις εργασίας χάνονται συνεχώς, καθώς τα εργοστάσια κλείνουν το ένα μετά το άλλο. Βέβαια η "οικονομική κρίση" δεν σημαίνει απαραίτητα και μείωση των κερδών των επιχειρήσεων. Το αντίθετο μάλιστα. Απλώς, απ' ό,τι φαίνεται, οι ιάπωνες κεφαλαιούχες προσαρμόζονται στη νέα, νεοφιλελεύθερη πραγματικότητα. Οι μεγάλες εταιρείες, όπως η Sony και η Toyota, αναζητούν περισσότερο εργατικό δυναμικό, μεταφέρουν τα εργοστάσιά τους σε χώρες της Νοτιοανατολικής Ασίας και την Κίνα, ακόμα και στην Ευρώπη. Αυτή τη στιγμή η Ιαπωνία εισάγει δυόμισι φορές περισσότερες τηλεοράσεις από όσες εξάγει. Αυτές οι τηλεοράσεις κατασκευάζονται σε εργοστάσια ιαπωνικής ιδιοκτησίας σε χώρες όπως η Μαλαισία και η Ταϊλάνδη. Μέχρι το 1998, το 65% της παραγωγής της Toyota θα πραγματοποιείται σε εργο-

στάσια έξω από την Ιαπωνία.

Η ανεργία, η άλλη γνωστή έκφραση του νεοφιλελευθερισμού, έχει κάνει την εμφάνισή της και στην Ιαπωνία. Βέβαια το ποσοστό 3,4% (που φτάνει το 6,5% στους νέους 16-24 χρονών) φαίνεται αμελητέο αν συγκριθεί με τα ευρωπαϊκά, για παράδειγμα, δεδομένα. Πρέπει ωστόσο να ληφθεί υπόψη ότι αυτά τα ποσοστά, που συνεχώς μεγαλώνουν, πριν μερικά χρόνια ήταν σχεδόν μηδενικά, κι όλα αυτά σε μια χώρα όπου η εργασία θεωρείται υπέρτατη αρετή. Θυμίζουμε το απίστευτο ιαπωνικό φαινόμενο των εργαζόμενων που κατά τη διάρκεια των "απεργιών" συνέχιζαν να δουλεύουν, φορώντας απλώς μια κόκκινη κορδέλα στο μπράτσο, που συμβόλιζε την απεργία! Τώρα, οι εργαζόμενοι που χάνουν τη δουλειά τους θεωρούν συχνά υπεύθυνο τον εαυτό τους, με αποτέλεσμα μια ραγδαία αύξηση των αυτοκτονιών. Η "αξιοπρέπεια της εργασίας" έχει τόσο υψηλή θέση στην ιαπωνική κλίμακα αξιών, ώστε οι εργαζόμενοι προτιμούν να παραιτηθούν και να χάσουν την αποζημίωση παρά να υποστούν την "ταπείνωση" της απόλυσης! Τα αφεντικά φυσικά, που ως καπιταλιστές γνωρίζουν καλά ότι "η δουλειά δεν είναι δικαίωμα αλλά εκβιασμός", αξιοποιούν αυτή την ηλίθια αντίληψη εξαναγκάζοντας τους εργαζόμενους σε παραίτηση.

Η κατάρρευση του ιαπωνικού συστήματος που είχε στηριχθεί στην πειθαρχία και την εργασιομανία έχει πολλές όψεις. Η ομοιομορφία και η υπακοή που διδάσκονταν με ιδιαίτερα πιεστικό τρόπο στα σχολεία, τώρα που η οικονομική άνθιση είναι παρελθόν, γεννά εκρηκτικές αντιθέσεις και φαινόμενα κοινωνικής αποσύνθεσης. Από το Μάη του 1994 έχουν αυτοκτονήσει είκοσι μαθητές που δεν άντεξαν τη "διαδικασία κοινωνικοποίησης" τους. Η μιζέρια της καθημερινότητας, στην Ιαπωνία, όπως και σε πολλές άλλες χώρες, εκδηλώνεται και μέσα από το φαινόμενο του "phone-sex" ή "terekura" όπως το λένε στην Ιαπωνία. Η ιδιαιτερότητα εδώ έγκειται στις τεράστιες διαστάσεις που έχει πάρει η βιομηχανία του τηλεφωνικού έρωτα και στο γεγονός ότι το 27% των κοριτσιών που δουλεύουν στις "καυτές γραμμές" είναι μαθήτριες. Στις περισσότερες περιπτώσεις δεν το κάνουν τόσο από οικονομική ανάγκη, αλλά γιατί αποζητούν μια ανώνυμη και χυδαία, έστω, επαφή παρακινήμενες από την ίδια στέρηση που ωθεί και τους άντρες "πελάτες" τους.

Η διεύθυνση της Επιτροπής Γυναικών της SAC

Στο 48ο φύλλο του ΑΛΦΑ είχαμε δημοσιεύσει το κάλεσμα της Επιτροπής Γυναικών της SAC (αναρχοσυνδικαλιστική ομοσπονδία της Σουηδίας) για συγκρότηση ενός Διεθνούς Δικτύου Γυναικών. Η διεύθυνση επικοινωνίας της Επιτροπής Γυναικών είναι η ακόλουθη: Sturegatan 6, 702 14 Orebro, Sweden.

Το κίνημα των εργατικών συμβουλίων του Τορίνο

Το κίνημα των συμβουλίων στο Τορίνο, το Μάρτη και Απρίλη του 1920 γεννήθηκε μέσα στο εξαιρετικά συγκεντρωμένο προλεταριάτο των εργοστασίων FIAT σε μια περίοδο έντονων ανακατατάξεων και συνθέσεων τόσο σε πολιτικό όσο και κοινωνικό επίπεδο. Η ρώσικη επανάσταση και η επικράτηση των Μπολσεβίκων έχουν επηρεάσει καθοριστικά όλα τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα, τα πρώτα κομμουνιστικά κόμματα ιδρύονται εκείνη την περίοδο, το κίνημα των εργατικών συμβουλίων στην Ευρώπη που έχει κλονίσει τα θεμέλια της αστικής κοινωνίας έχει αποδυναμωθεί (επικράτηση Μπολσεβίκων στη Ρωσία και δημιουργία "σοσιαλιστικού" κράτους) ή νικηθεί με άγρια καταστολή (συμβουλευτική δημοκρατία στη Βαυαρία το 1919 - σπαρτακιστές στο Βερολίνο το 1919) και οι Φασίστες ήδη αρχίζουν και κερδίζουν την εμπιστοσύνη της φοβισμένης αστικής τάξης.

Το απεργιακό κίνημα, προϊόν ανυπότακτης σε μια απόφαση της διευθύνσεως της FIAT, η οποία τροποποίησε το ωράριο χωρίς να ρωτήσει τους εκπροσώπους των εργατών, επεκτάθηκε σε ολόκληρο το Πεδεμόντιο και στις αγροτικές περιοχές. Η συλλογική σύμβαση του 1906 δημιούργησε κάποιες "εσωτερικές επιτροπές" στα εργοστάσια, ένα είδος

επιχειρησιακής επιτροπής ταξικής συνεργασίας με σκοπό την αφομοίωση των εργατών στην ιεραρχία του παραγωγικού μηχανισμού.

Η ανανέωση των εκλεγέντων αυτών των επιτροπών έδωσε ξαφνικά την ευκαιρία, μέσα στην κοινωνική κρίση που πέραγε τότε η Ιταλία, μιας ολοκληρωτικής αλλαγής του ρόλου αυτών των επιτροπών. Τον Οκτώβριο του 1919, 30.000 εργάτες αντιπροσωπεύονταν σε μια συνέλευση των "εκτελεστικών επιτροπών των εργασιακών Συμβουλίων", που δεν έμοιαζε τόσο με μια καθαυτό συμβουλευτική οργάνωση επειδή υπήρχαν εκπρόσωποι όχι των εργατών αλλά εργασιών ή τμημάτων του εργοστασίου.

Το παράδειγμα αυτό ακολούθησε πλατιά και το κίνημα ριζοσπαστικοποιήθηκε, υποστηριγμένο από τους αναρχικούς του Πιεμόντε και από μια φράξια του Σοσιαλιστικού κόμματος που είχε την πλειοψηφία στο Τορίνο (με τον Γκράμσι) με διαφορετικούς βέβαια στόχους από τον καθένα.

Το κίνημα καταπολεμήθηκε από την πλειοψηφία του σοσιαλιστικού κόμματος και από τα συνδικάτα. Στις 15 του Μάρτη 1920 τα Συμβούλια άρχισαν την απεργία με κατάληψη των εργοστασίων και ξανάβησαν εμπρός την παραγωγή κάτω από τον έλεγχο τους. Στις 12 του

Απριλίου έγινε η γενική απεργία του Πιεμόντε. Τις επόμενες μέρες εξαπλώθηκε σ' ένα μεγάλο μέρος της βόρειας Ιταλίας, κυρίως στους σιδηροδρομικούς και τους λιμενεργάτες. Η κυβέρνηση αναγκάστηκε να χρησιμοποιήσει πολεμικά πλοία για να αποβιβάσει στην Γένοβα τα στρατεύματα που θα βάδιζαν προς το Τορίνο. Το πρόγραμμα των Συμβουλίων εγκρίθηκε αργότερα από το συνέδριο της Αναρχικής Ιταλικής Ένωσης που συγκεντρώθηκε στη Μπαλόνια στις 1 Ιουλίου ενώ το Σοσιαλιστικό κόμμα και συνδικάτα που ελέγχονταν από αυτό κατόρθωσαν να σαμποτάρουν την απεργία απομονώνοντάς την: η εφημερίδα του Κόμματος "Avanti" (Εμπρός) αρνήθηκε να δημοσιεύσει την έκκληση του σοσιαλιστικού τμήματος του Τορίνο ενώ η πόλη είχε γεμίσει από 20.000 στρατιώτες και αστυνομικούς.

Η απεργία που θα επέτρεπε μια νικηφόρα προλεταριακή εξέγερση σ' όλη την χώρα, νικηθηκε στις 25 Απριλίου. Η συνέχεια είναι γνωστή: αποδυνάμωση του εργατικού κινήματος και άνοδος των φασιστών, οι οποίοι εκμεταλλεύτηκαν εκείνο το συγκεχυμένο αίσθημα ανικανότητας και αναποφασιστικότητας που είχε δημιουργηθεί μέσα στην δίνη της κοινωνικής κρίσης.

Το κίνημα είχε μερικά χαρακτηρι-

στικά πολύ προχωρημένα όπως ότι οι εργάτες όχι μόνο κατέλαβαν τα εργοστάσια, αλλά έβαλαν σε λειτουργία την παραγωγή κάτω από τον έλεγχό τους και δημιούργησαν επιτροπές άμυνας ελεγχόμενες από τους ίδιους. Το μανιφέστο που έβγαλαν οι συμβουλευτικοί του Τορίνο, στις 27 Μαρτίου 1920 "προς τους εργάτες και αγρότες όλης της Ιταλίας" για ένα γενικό Συνέδριο των Συμβουλίων (που δεν έγινε), εκφράζει μερικά ουσιαστικά σημεία του προγράμματος των Συμβουλίων: "ο επιθετικός αγώνας πρέπει να γίνεται με όπλα κατάκτησης και όχι μόνον αποκρουστικού χαρακτήρα σε μια γραφειοκρατική μορφή. Μια νέα οργάνωση πρέπει να αναπτυχθεί σαν άμεσος ανταγωνιστής των κυβερνητικών οργάνων των εργοδοτών και γι' αυτό πρέπει να ξεπηδήσει αυθόρμητα στον τόπο της εργασίας και να ενώσει όλους τους εργαζόμενους, εφ' όσον όλοι, σαν παραγωγοί, υπόκεινται σε μια εξουσία που τους είναι ξένη και που πρέπει να την αποτινάξουν από πάνω τους (...). Αυτή είναι για σας η αρχή της ελευθερίας: η αρχή ενός κοινωνικού σχηματισμού που επεκτεινόμενος γρήγορα και δίχως περιορισμούς, θα σας καταστήσει ικανούς να διώξετε από το οικονομικό πεδίο του εκμεταλλευτή και τον ενδιάμεσο, και να γίνεται εσείς οι ίδιοι

οι κύριοι, οι κύριοι των μηχανών, της εργασίας σας, της ζωής σας..."

Από την άλλη πλευρά ο Γκράμσι έγραφε στο Νούμερο 4 της επιθεώρησης "Ordine Nuovo" (Νέα Τάξη 20 έτος): "Θεωρούμε το εργασιακό Συμβούλιο σαν την ιστορική αρχή ενός προτσέσου (διαδικασίας) που πρέπει αναγκαστικά να καταλήξει στην ίδρυση του εργατικού κράτους". Προφανώς ο Γκράμσι, η ομάδα "Νέα Τάξη", δέσμοι της λενινιστικής ιδεολογίας έβλεπαν στα εργατικά συμβούλια εκείνους τους μηχανισμούς μέσα από τους οποίους θα οικοδομούνταν το "εργατικό" κράτος με τη βοήθεια ενός κόμματος που θα υποβάθμιζε την εξουσία των συμβουλίων κατορθώνοντας να τα ελέγξει. Στην καλύτερη περίπτωση έβλεπαν τα εργατικά συμβούλια σαν ομάδες πίεσης που θα περιόριζαν τις "υπερβάσεις" καθήκοντος της αναπόφευκτης κρατικής γραφειοκρατίας που θα διαχειριζόταν το "εργατικό κράτος". Ενώ η ομάδα του Γκράμσι παρέμεινε δέσμια της αντίληψης: "Συμβούλιο, Κόμμα, Κράτος", οι συμβουλευτικοί αναρχικοί αν και βοήθησαν στην δημιουργία των συμβουλίων και αποπειράθηκαν να συντρίψουν τον κρατικό μηχανισμό δεν θέλησαν να θίξουν τον συνδικαλισμό και υποστήριζαν ότι τα συμβούλια θα του έδιναν μια νέα ώθηση.

Τα εργατικά συμβούλια ήταν εκείνη η έκφραση του εργατικού κινήματος της περιόδου 1918-1920 που το έφερε τόσο κοντά στην επανάσταση και η οποία νικηθηκε τόσο από εσωτερικούς, όσο και από εξωτερικούς παράγοντες. Ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα που αντιμετώπισαν ήταν οι ξεχωριστές πολιτικές οργανώσεις που είτε τα απομόνωναν, είτε προσπάθησαν να τα καθυποτάξουν και να θεμελιώσουν μέσα από αυτά το "Εργατικό κράτος" και την γραφειοκρατία του. Επίσης οι εργάτες δεν κατόρθωσαν να αναπτύξουν εκείνη την αυτονομία δράσης και πρακτικής που θα τους επέτρεπε να αντιμετωπίσουν την τακτική του κράτους και των συνδικαλιστικών ηγεσιών που είχαν πολλούς λόγους να θέλουν την αποτυχία των συμβουλίων. Τα εργατικά συμβούλια αποτελούν τις θεμελιώδεις εκφράσεις της κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης και το πεδίο της αληθινής πραγμάτωσής της. Τα λάθη τους αλλά και η σύγχρονη πραγματικότητα κάνουν εμφανή την ανάγκη των νέων δομών κοινωνικής αυτοοργάνωσης που θα επιτρέψουν να λάμψει το άστρο της ελευθερίας.

Η ζωή και το έργο μιας επαναστάτριας

Η ΛΟΥΙΖ ΜΙΣΕΛ γεννήθηκε στην Γαλλία το 1831. Παιδί μιας υπηρέτριας έδειξε ιδιαίτερη αγάπη για την επανάσταση από τα παιδικά της ακόμα χρόνια. Στα 22 της χρόνια επιλέγει να γίνει δασκάλα σε ιδιωτικό σχολείο ώστε να μην είναι αναγκασμένη να δώσει τον όρκο στον αυτοκράτορα. Σε όλη της τη ζωή θα πιστέψει ότι η δημοκρατία έχει χρέος να θεραπεύει όλα τα δεινά, συλλογικά είτε ατομικά. Αφιερώνεται σε ένα σύστημα διδασκαλίας όπου στηρίζεται στην παρατήρηση της φύσης, κάτι πρωτοφανές για την εποχή εκείνη.

Το 1856 πάει στο Παρίσι όπου γίνεται παιδαγωγός της Σολάζ Σάνδης, κόρης του Βίκτωρα Ουγκό και αρχίζει να γνωρίζεται με διάφορους επαναστάτες όπως το Ζύλλ Βαλλές, ο Ραούλ Ριγκό, ο Λισσαγκαράι που πρωτοστάτησαν στην Κομμούνια, ο Τολαίν που ήταν από τους ιδρυτές της Α Διεθνούς, και διάφορους άλλους. Το Μάρτιο του 1871 ανακηρύσσεται η Κομμούνια και βρίσκει τη Λουίζ Μισέλ να συμμετάσχει με όλη της την ψυχή. Πολεμά σαν αληθινός στρατιώτης, πάνω στα οδοφράγματα και άλλες φορές ενθαρρύνει τους συντρόφους της απαγγέλλοντας ποιήματα. Συλλαμβάνεται όταν οι Βερσαλιέζοι μπαίνουν στην πρωτεύουσα. Γλιτώνει την εκτέλεση ως εκθαύματος, και εξορίζεται στην Νέα Καληδονία μαζί με άλλους κομμουνάριους.

Ακούραστη επαναστάτρια γίνεται φίλη των ιδιάνων Κανάκ και οργανώνει για τα παιδιά

τους μία τάξη σχολείου σε μία καλύβα. Προτείνει στο θέατρο των εκπομπών να παίζεται η λαϊκή μουσική των ιθαγενών. Ξεσπά σκάνδαλο. Απογοητευμένη δηλώνει "Κατάλαβα. Οι Κανάκ πρέπει να μείνουν αποκτηνωμένοι. Απαγορεύεται να πλουτίσουμε το πνεύμα τους".

Το 1878 όταν ξεσπά η μεγάλη εξέγερση των Κανάκ την κατηγορούν ότι βοήθησε τους εξεγερμένους να κόψουν τα τηλεγραφικά σύρματα, κάτι που όμως δεν είναι αλήθεια. Παρόλα αυτά η Λουίζ Μισέλ στέκεται στο πλευρό των εξεγερμένων. Η εξέγερση καταστέλλεται. Το 1880 επιστρέφει στο Παρίσι όπου την υποδέχονται δέκα χιλιάδες άτομα. Μπροστά στην εικόνα του συγκεντρωμένου πλήθους συγκινημένη δηλώνει: "Η πεθαμένη επανάσταση είναι η ανεστημένη επανάσταση... Την ημέρα που όλοι όσοι έχουν συκοφαντήσει την Κομμούνια δε θα υπάρχουν πιά, θα έχουμε πάρει την εκδίκησή μας. Οι θρησκείες σκορπούν στο φύσημα του ανέμου, και είμαστε εμείς οι μόνοι αφέντες της μοίρας μας. Σήμερα το καράβι φάντασμα προχωρεί. Ο λαός, ακόμα δεσμώτης που σέρνει τις αλυσίδες του, θα μας απαλλάξει από τους ανθρώπους που μας χαντάκωσαν, και θα κατακτήσει και αυτός την ελευθερία του".

Το 1883 πρωτοστατεί σε μία διαδήλωση ξυλουργών. Η πορεία χτυπιέται από την αστυνομία και ακολουθούν συγκρούσεις και εκτεταμένες λεηλασίες. Στην δίκη που θα γίνει στις 22 Ιουνίου, αρνούμενη το δικηγόρο του της είχαν ορίσει, αναλαμβάνει να υπερασπίσει μόνη τον εαυτό της.

"Βρίσκεται περίεργο μία γυναίκα να τολμά να αναλαμβάνει την υπεράσπιση της μαύρης σημαίας... Η μαύρη σημαία είναι η σημαία των απεργιών, δείχνει ότι ο εργάτης δεν έχει ψωμί. Είμαστε σήμερα σε τέλεια εξαθλίωση, και έχουμε δημοκρατία. Αυτό όμως δεν είναι δημοκρατία. Μας μιλούν για ελευθερία: υπάρχει η ελευθερία του λόγου, με κατάληξη πέντε χρόνια καταναγκαστικά έργα. Όσο για την ελευθερία του συνέρχεσθαι, ίδια κατάληξη. Ο λαός πεθαίνει της πείνας. Ε και λοιπόν ναι. Πήρα τη μαύρη σημαία και βγήκα να πω ότι ο λαός ήταν χωρίς δουλειά και χωρίς ψωμί. Ιδού το έγκλημά μου. Κρίνετέ με όπως εσείς νομίζετε. Σκεφθείτε το καλά. Αν υπάρχουν τόσοι αναρχικοί, αυτό συμβαίνει γιατί

πολλοί άνθρωποι, είναι αηδιασμένοι με την θλιβερή κωμωδία που τόσα χρόνια μας παίζουν οι κυβερνήσεις μας". Καταδικάζεται σε έξι χρόνια κάθειρξη αλλά απελευθερώνεται το 1886 με τη γενική αμνηστεία.

Το Γενάρη του 1888 κατά τη διάρκεια μίας διάλεξης δέχεται δύο σφαίρες στο κεφάλι. Γλυτώνει το θάνατο και υπερασπίζεται αργότερα στο δικαστήριο τον επίδοξο δολοφόνο της. Ακούραστη προπαγανδίστρια βρίσκεται παντού σε όλα τα μέτωπα του κοινωνικού και πολιτισμικού αγώνα.

Στις 20 Μαρτίου του 1904 δίνει την τελευταία της διάλεξη μετά από μία βαριά πνευμονία που την εξεσθενεί τελείως, στα μέσα του Μάρτη. Το θέμα της: "Στις πύλες του θανάτου". Αναλύει τα φαινόμενα που της φανερώθηκαν κατά τη διάρκεια της ασθένειάς της και ανακαλύπτει την προαισθήση του ανθρώπινου μέλλοντος. "Μιλώ με λιγότερη σαφήνεια για όλα αυτά τα πράγματα. Ήταν μεγάλα και ωραία, έχει βουλήξει το κακό που είχε προκύψει από την προαιώνια εξαθλίωση, οι παλιές και οι τωρινές φιλίες, οι συμπάθειες που δένονται είναι ρεύματα ζωής. Φαίνεται ότι η άπειρη αγάπη έγινε μία αίσθηση και σας τυλίγει. Από εκεί γύρισα, και έχω φυλάξει αυτή την άπειρη αγάπη".

20 ΑΠΡΙΛΗ 1830 Γεννιέται η Λουίζ Μισέλ, αγωνίστρια της Παρισινής Κομμούνιας και της Αναρχίας.

22 ΑΠΡΙΛΗ 1915 Πρώτη χρήση χημικών όπλων, στη μάχη του Υπρ.

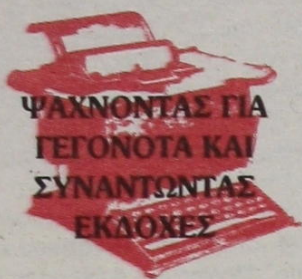
24 ΑΠΡΙΛΗ 1920 Ένοπλη καταστολή του κινήματος των εργατικών συμβουλίων στην Ιταλία.

26 ΑΠΡΙΛΗ 1915 Αρχίζει η γενοκτονία των Αρμενίων.

26 ΑΠΡΙΛΗ 1937 Γερμανικά βομβαρδιστικά πραγματοποιούν τον πρώτο μαζικό βομβαρδισμό άμαχου πληθυσμού στην πόλη Guernica της Ισπανίας.

26 ΑΠΡΙΛΗ 1986 Πυρηνικό "ατύχημα" στο Τσέρνομπιλ της Ουκρανίας.

Έλληνες αναρχικοί και ιστοριογραφία

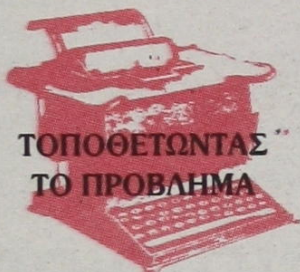

Η αποστολή εγγράφου της "Διεθνούς Υπηρεσίας Διώξεως των Αναρχικών", με χρονολογία 20 Μάη 1894, στο οποίο ζητούσε από τις ελληνικές αρχές κατάλογο ονομάτων και φωτογραφίες ελλήνων αναρχικών, από καθαρή σύμπτωση συνέπεσε με την περίοδο κατά την οποία συστηματοποιήθηκαν τα βίαια κατασταλτικά μέτρα κατά των επαναστατικών ομάδων της εποχής που είχαν ξεκινήσει με την κατάδική της δημοκρατικής εφημερίδας "Ραμπάγας". Κατά μια όχι και τόσο δυσερμηνευτή αναλογία με τις μέρες μας, η εξουσία της κυβέρνησης Τρικούπη -στο νεαρό τότε ελληνικό κράτος- κατάφερε τα πρώτα πλήγματα στις αξιώσεις για μια δημοκρατική πολιτεία ξεκινώντας από τις λεγόμενες περιθωριακές ομάδες.

Λίγες μέρες πριν την αποστολή του εγγράφου από την εν λόγω "Υπηρεσία", μια συνεδρίαση της Βουλής είχε διακοπεί με πολύ επεισοδιακό τρόπο, όταν ο σοσιαλιστής Καλλέργης άρχισε να διαβάει από τα θεωρεία το ψήφισμα της πρωτομαγιάτικης συγκέντρωσης και ξαφνικά διαδόθηκε σαν αστραπή η είδηση ότι οι αναρχικοί θα ρίξουν μπόμπες. "Τέτοιες κραυγές απόγνωσης ακούστηκαν μέσα στη Βουλή. Και πατείς με πατώ σε οι "πατέρες του Έθνους" σαν παλαβοί καβαλίκεψαν τα καθίσματα και τρέχαν να βγούν έξω". Στην "Ιστορία του Εργατικού Κινήματος", από όπου και τα παραπάνω απόσπασμα, το περιστατικό παρουσιάζεται διακωμωδημένο, αφού είναι πρόδηλη η τάση των ιστορικών να περιγράφονται τα εξεγερσιακά κινήματα της περιόδου με έμφαση στο επεισοδιακό και γραφικό στοιχείο. Ωστόσο η πληροφορία που μας δίνει δεν παύει να είναι πολύτιμη. Αποδεικνύει σε πιο βαθμό ο μεταφυσικός φόβος του επικίνδυνου τρομοκράτη είχε ήδη ριζώσει στη συνείδηση της κοινωνίας. Και αυτό δύο χρόνια πριν σημειωθεί το πρώτο πραγματικό κρούσμα της λεγόμενης ατομικής τρομοκρατίας που αναστάτωσε το νεαρό νεοελληνικό κράτος.

Όσο για την απάντηση των ελληνικών αρχών στο έγγραφο που αρχικά αναφέραμε, αν και για την ώρα μας είναι άγνωστη, δεν μας είναι δύσκολο να την συσχετίσουμε με τη δράση που είχαν αναπτύξει κάποιοι Έλληνες στο διεθνές επαναστατικό κίνημα. Είναι γνωστό το όνομα του Πλωτίνου Ροδοκανάτη που γεννήθηκε στην Αθήνα και συμμετείχε στην εξέγερση ενάντια στον Όθωνα πριν εγκατασταθεί μόλις στο Μεξικό. Κατά τον ιστορικό

Κ. Μοσκόφ μετά το 1861, μαζί με τους εξόριστους οπαδούς του Προυντόν εργάστηκε για τη διάδοση των συνεταιριστικών ιδεών και την έμπρακτη εφαρμογή τους. Η έκταση της επιρροής του που άσκησε τόσο σε θεωρητικό όσο και σε πρακτικό επίπεδο, τον χαρακτήρισαν ως έναν από τους πρωτεργάτες του αναρχικού κινήματος της Λατινικής Αμερικής. Λιγότερο γνωστός είναι ο αναρχικός κύκλος του δικηγόρου Παύλου Αργυριάδη που ήταν μέλος της Κεντρικής Επαναστατικής Επιτροπής κατά τη διάρκεια της Κομμούνας του Παρισιού και άρθρα του δημοσιεύονταν συχνά στο "Νέον Φως", ή του αναρχικού ομίλου που είχαν οργανώσει οι Εμμανουήλ και Μαρία Δαούδογλου. Με τον όμιλο αυτό είχαν συνδεθεί ιταλοί πολιτικοί πρόσφυγες στην εξέγερση κατά του Όθωνα. Η Μαρία Δαούδογλου συμμετείχε επίσης στην Κομμούνα του Παρισιού και εκτελέστηκε το 1871 από τους Βερσαλλιέρους.

Υπάρχει πιθανότητα τα θεωρητικά και μεθοδολογικά προβλήματα στα οποία προσκρούει οποιαδήποτε απόπειρα αναδρομής στο αναρχικό κίνημα της Ελλάδας του περασμένου αιώνα να αποτελούν κάτι παραπάνω από ένα ακαδημαϊκό πρόβλημα για τους ιστορικούς; Ο ίδιος ο τρόπος αντιμετώπισης αυτού του κινήματος από τις μέχρι τώρα διαθέσιμες ιστορικές πηγές αρκεί για να δώσει μια πρώτη απάντηση. Είτε πρόκειται για την "Ιστορία του Ελληνικού Εργατικού Κινήματος" του Κορδάτου, είτε για τα "Εισαγωγικά στο Κίνημα της Εργατικής Τάξης" του Κωστή Μοσκόφ, είτε τέλος για τις λιγότερες, πλην πολύτιμες, πληροφορίες που βρίσκονται διάσπαρτες στον ΙΔ' τόμο της "Ιστορίας του Ελληνικού Έθνους" εύκολα διαπιστώνουμε πως, παρά την ποικιλία των οπτικών τους, χαρακτηρίζονται από μια πολύ ενδιαφέρουσα σύγκλιση: όλες συμφωνούν ότι το υπό διαπραγμάτευση θέμα δύσκολα προσαρμόζεται στις καθιερωμένες ιστοριογραφικές αντιλήψεις. Οι αναρχικές ομάδες του Πύργου και της Πάτρας, οι πρώτες εργατικές ενώσεις στη Σύρο, το Λαύριο και τον Πειραιά "δεν εξέφραζαν τίποτε άλλο από μια αυθόρμητη, απροσανατόλιστη και επομένως συγκυριακή λαϊκή οργή... εφόσον δεν ήταν αρκετά συγκροτημένες για να αποτελέσουν τη βάση μιας παγιωμένης κοινοβουλευτικής παράταξης" (!), η μνήμη του πρώτου μεταφραστή και εισηγητή της σκέψης του Μπακούνιν στην Ελλάδα Μικελή Αβλιχού "ανήκει ιδίως στην ιστορία της λογοτεχνίας" και ο ισχυρισμός πως "παρά την έντονη παρουσία των αναρχικών εκδηλώσεων εκείνα τα χρόνια στην Ελλάδα οφείλουμε να διαπιστώσουμε πως η ανακαινιστική ροπή δε βρήκε ισχυρή ανταπόκριση στο εθνικό συλλογικό σώμα" επαναλαμβάνε-

ται σε κάθε δυνατή ευκαιρία.

Όσο για τους μαρξιστές ιστορικούς δεν δυσκολεύονται να παραδεχτούν ότι η ιδεολογία αυτών των κινήματων εκφράστηκε "με την επικράτηση του αναρχισμού μάλλον σε βάρος του "ορθόδοξου" σοσιαλισμού" αφού ο ελληνικός αναρχισμός έως το 1900, σαν κίνημα της βιοτεχνικής εργατικής τάξης με τον συντεχνιακό μάλλον, παρά προλεταριακό χαρακτήρα του, προσφέρεται τόσο για την κλασική ανάλυση του ιστορικού υλισμού: αυτή που συνδέει την παρακμή ή το λήθαργο κάθε αντικρατικής ιδεολογίας με την άνοδο του μολοσεβικισμού που χρονολογικά έπεται και ταυτίζεται με τα ζωντανά επαναστατικά κινήματα.

Θα ήταν ασυγχώρητη αφέλεια να αποδώσουμε τα παραπάνω στην εσκεμμένη απόπειρα απόκρυψης ή διαστρέβλωσης στοιχείων εκ μέρους κάποιας μεταφυσικής άρχουσας τάξης. Ούτε η εμφάνιση των αιτίων, η σύλληψη της πολυπλοκότητας των ανθρώπινων πραγμάτων και η συγκριτική μελέτη των ιστορικών φαινομένων που αποτελούν τις κατευθύνσεις της σύγχρονης ιστοριογραφίας επιτρέπουν κάτι τέτοιο, ούτε η άρχουσα τάξη έχει πλέον ανάγκη κάποια συνωμοτικού τύπου μέθοδο αποσιώπησης του παρελθόντος για να στηρίξει τη κυριαρχία της. Μελετώντας το θέμα μας στην κατεξο-

χήν επίσημη ιστορική πηγή, που αποτελεί η "Ιστορία του Ελληνικού Έθνους", αναμφισβήτητα εντοπίζουμε πολλές αντιφάσεις κυρίως όσον αφορά τις κοινωνικές επιδράσεις και την αποτελεσματικότητα που είχαν αυτές οι ομάδες. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, το απόσπασμα που ακολουθεί και που αποτελεί την κατακλείδα μιας ιδιαίτερα τεκμηριωμένης αρνητικής κριτικής: "Έτσι ο αναρχισμός στάθηκε και στην Ελλάδα μια πολύ σημαντική στιγμή στην εξέλιξη του νεοελληνικού κράτους. Έθεσε με οξύτητα το πρόβλημά των μεταρρυθμίσεων, αγωνίστηκε για μεταρρυθμίσεις, πολλές φορές μάλιστα τις επίσπευσε..." (Ιστ. Ελλ. Έθν., σελ. 85).

Είναι όμως αυτή η αντίφαση, εκδήλωση της αμηχανίας του ιστορικού; Ή μήπως είναι η ίδια η φύση του αναρχισμού σαν κίνημα του εφικτού και συγχρόνως του ανέφικτου, σαν ιδεολογία ικανή να προτείνει μοντέλα κοινωνικής οργάνωσης και ταυτόχρονα να αντιτάσσεται στη "ρεαλιστική" πολιτική που περικλείει μια βασική και δύσκολη στην προσέγγισή της αντίφαση; Οι λιγότερες τεκμηριωμένες πληροφορίες που μπορούμε να αποκομίσουμε από την περίοδο, επιβεβαιώνουν πέρα από κάθε αμφιβολία πως οι ομάδες, κυρίως εκείνη της Πάτρας, ανέπτυξαν μία συστηματική και πολυχρόνη δράση άμεσα συνδεδεμένη με τις αγροτικές εξεγέρσεις και διεκδικήσεις. Όμως η σύνταξη προγραμμάτων κοινωνικής μεταρρύθμισης που απαιτούσαν κρατική παρέμβαση υπέρ κάποιων θιγόμενων κοινωνικών ομάδων, συνυπήρχε πάντα με την άρνηση οποιασδήποτε συμμετοχής στους μηχανισμούς του κράτους. ("Όχι. Δεν ψηφίζουμε, η Βουλή δεν είναι δι' ήμας ούτε οι νόμοι, ούτε τα συντάγματα, ούτε οι στρατοί,

ούτε οι αστυνομίες, ούτε η χωροφυλακή, ούτε τα δικαστήρια, ούτε τίποτε εξ όσων αποτελούν το παρόν τυραννικό καθεστώς...". Νέον Φως, αρ. 17, 1889). Ένα σκεπτικό που, σύμφωνα με την τυπική λογική, δικαιολογεί απόλυτα το γεγονός της παρουσίας των αναρχικών -στην Ελλάδα ή οπουδήποτε αλλού- σαν ομάδων αμετάκλητα αποκλεισμένων από την αναπαραγωγή του ιστορικού-λόγου. Άλλωστε όλες οι "εξεγέρσεις των μαζών" μέχρι τις μέρες μας, ακόμα και αυτές που δεν διέθεταν επεξεργασμένα ιδεολογικά λάβαρα, την επι γής εξουσία διεκδικούσαν και τα αγαθά που αυτή συνεπάγεται. Και αυτός είναι ο λόγος που, παρόλο που όλες είχαν στις τάξεις τους αναρχικούς ή έστω αντιεξουσιαστές επαναστάτες, καμιά δεν την διεκδικεί εξ ολοκλήρου ο αναρχισμός.

Μόνο που για εμάς, σαν άμεσα ενδιαφερόμενους, το πρόβλημα δεν είναι ακαδημαϊκό. Συνεπώς είναι αδύνατον να αντιμετωπιστεί με προτάσεις του είδους, "υπάρχει ανάγκη υπέρβασης των καθιερωμένων θεωρητικών προσεγγίσεων". Η γνώση της ιστορίας μας, κάθε είδους γνώση, υπέρβασιμη ή τιμωρημένη, τεκμηριωμένη ή ακόμα στα στάδια της έρευνας, μπορεί να είναι πολύτιμη εάν μπορέσει να οδηγήσει στην ανάληψη δράσης, στην πράξη, στην παραγωγή μελλοντικής ιστορίας. Η παραδοσιακή και τετριμμένη διαπίστωση πως το να μπορεί κανείς να σκέφτεται ιστορικά σημαίνει να ενεργεί περισσότερο συνειδητά, αποκτά στη συγκεκριμένη περίπτωση μια ενδιαφέρουσα διάσταση. Το ερώτημα στο οποίο στοχεύει η παραπάνω παρουσίαση είναι απλό: Τι ακριβώς ήταν λοιπόν αυτό το αμφισβητούμενης αποτελεσματικότητας αναρχικό κίνημα που εμφανίστηκε στην χώρα μας τις δυο τελευταίες δεκαετίες του περασμένου αιώνα; Για όποιον ενδιαφέρεται να μάθει απλώς την προέλευση του μαυροκόκκινου εμβλήματος της Παναχαϊκής το ερώτημα αποτελεί σίγουρα μια ενδιαφέρουσα διανοητική άσκηση. Για όποιον υποψιάζεται πως η απάντηση υπάρχει ελπίδα να σφυρηλατήσει τη συνείδηση της συνέχειας και της ενότητας ίσως να είναι και κάτι παραπάνω.

Για αρχή θα μπορούσαμε να ξεκινήσουμε ερωτηματικά σε τρεις, σχεδόν εξίσου, ερευνησιμες και συζητήσιμες υποθέσεις. Μια μόδα της διανόησης; Μια σχέση περιθωριακών που έπαιζε με τη φωτιά; Ένα μαζικό, εξεγερσιακό κίνημα;

Από εκεί κι έπειτα ο προβληματισμός μπορεί να ξεδιπλωθεί σε απρόβλεπτη αυτή τη στιγμή έκταση. Με την προϋπόθεση, βέβαια, πως υπάρχουν ενδιαφερόμενοι, πρόθυμοι να μελετήσουν τα ζητήματα με τα οποία ακροθιγώς ασχοληθήκαμε.

